

ΟΛΟΘΕΡΜΑΙ ΕΥΧΑΙ ΕΠΙ ΧΡΙΣΤΩ ΝΗΠΙΑΣΑΝΤΙ
ΚΑΙ ΑΙΣΙΟΝ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΕΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1995

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ... (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

« Οὐκ ἀρνησόμεθα σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1994
Τιμή Φύλλου 100

ΕΤΟΣ ΜΔ' - Ἄρ. Φύλλου 866
Γραφεῖα Κάνιγγος 32 - Ἀθήνα ΤΗΛ. 38.28.280

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Μετά πλείστης χαρᾶς ἀναγράφει ἡ ἐφημερίς ὅτι τό νέον 12μελές Δ.Σ. τοῦ Σωματείου: «ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ», κατά τήν ἑκτακτον συνεδρίαν του (5-12-94, ν. ἡμερ. ἀρ. πρ. 60), ἀπηρτίσθη ὡς ἀκολούθως:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος.

ΑΝΤ/ΔΡΟΣ: Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. Στέφανος.

Γ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος.

ΤΑΜΙΑΣ: Σεβ. Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ:

Ἀρχιμ. π. Μακάριος Καβακίδης

Ἀρχιμ. π. Μεθόδιος Δεσποτιδης

Πρωθ. π. Γεώργιος Σμυράκης

Πρωθ. π. Κωνσταντῖνος Βελέντζας

κ. Δημήτριος Χατζῆς

κ. Κων/νος Χρονᾶς

κ. Νικόλαος Κοβάτσος

κ. Κων/νος Μπινιάρης

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 1994

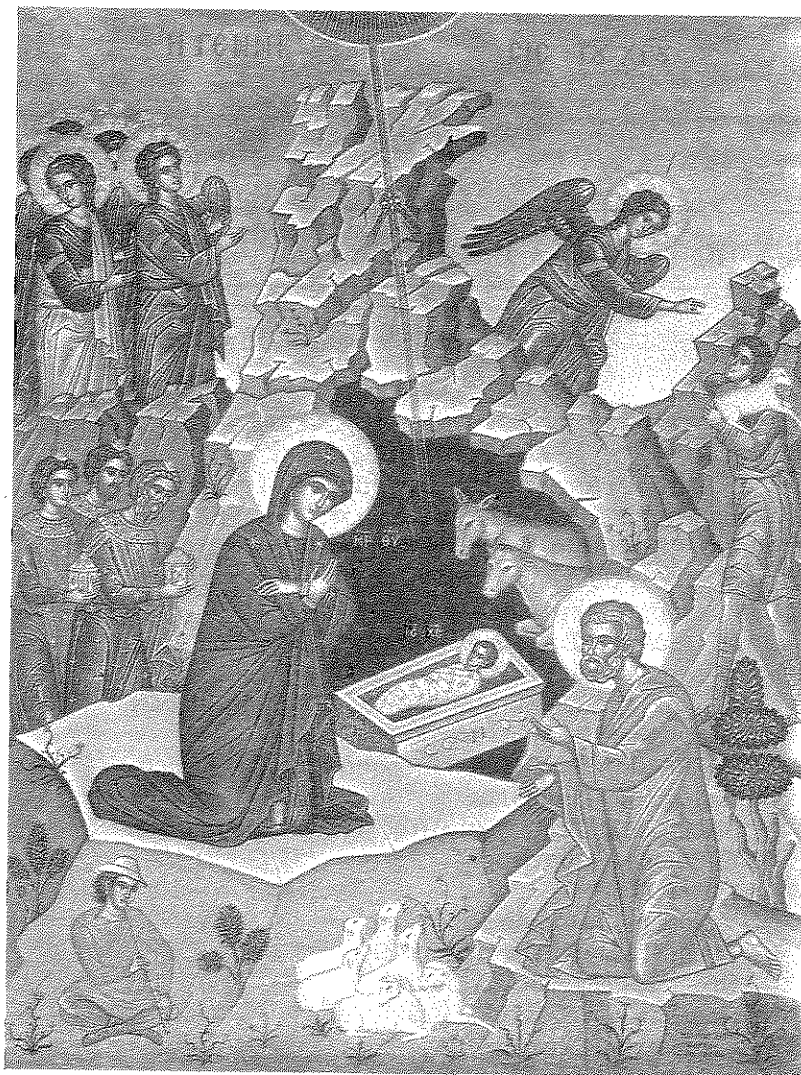
«Χριστός ἐπὶ γῆς ὑψώθητε,
Χριστός ἐξ οὐρανοῦ ἀπαντήσατε»

Ἡ προσδοκία τῶν Ἐθνῶν ἐπραγματοποιήθη.

Ὁ Δημιουργὸς τῆς κτίσεως δημιουργεῖται καὶ πλάττεται διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐκπληρῶν ἀρχαῖαν ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Ἀδὰμ, ἥτις καὶ ἐγένετο ἡ παρηγορία τῶν γενεῶν διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας του ἐκ τοῦ Παραδείσου.

Ὁ τρόπος δὲ οὗτος τὸν ὁποῖον ἐπέλεξε ἡ θεία βουλή διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀνήκει εἰς τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τό στερρόν καὶ ἀμετά-

θετον τῶν θεῶν νόμων, οὕτως ὥστε ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ Λόγου διαμείνει μυστήριον ἀκατάληπτον καὶ ἀνέκφραστον εἰς Ἄγγέλους καὶ ἀνθρώπους. Εἶχε τὴν δυνατότητα ὁ Πλάστης καὶ δυναμικῶς νὰ σώσῃ τό πλανηθέν πλῆθος, ὅμως δὲν ἐποίησε χρῆσιν τῆς ἐξουσίας ταύτης διὰ νὰ δώσῃ τὴν προτεραιότητα εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐκλέξῃ ἐλευθέρως καὶ αὐτοπροαιρέτως τό συμφέρον του,

άφου τόν έπλασε κατ' εικόνα του, μέ τό μέγα δηλαδή προνόμιον τής λογικῆς καί τοῦ έλυσε τά δεσμά, θέσας εἰς τήν διάθεσίν του τήν δωρεάν τοῦ ψυχωσθηρίου μυστηρίου τής ένανθρωπήσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Αὐτοῦ.

Οὕτω, κατέστη εἰς τόν άνθρωπον ἰδική του πλέον ὑπόθεσις νά φθάσῃ εἰς τό καθ' ὁμοίωσιν τής προπαιτικῆς καταστάσεώς του καί ἐπαναπολαύσῃ τοῦ παραδείσου διά τής θεϊκῆς υἱοθεσίας.

Κατ' αὐτόν δέ τόν τρόπον, οὐδεμία διαμαρτυρία τοῦ ἐκπεσόντος Ἀγγελικοῦ τάγματος ἡδύνατο νά προέλθῃ περί ἰδιαιτέρας εὐνοίας τοῦ Θεοῦ διά τόν άνθρωπον, ἀφού παραλλήλως πρὸς τήν δωρεάν τής ένανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ὀφείλει καί ν' ἀγωνισθῇ έντατικῶς διά νά ἀποτινάξῃ τόν ζυγόν τής ἀμαρτίας καί ἀναγεννημένος ἐν Χριστῷ νά βαδίσῃ τήν ὁδόν τής σωτηρίας του. Τοσοῦτον μάλλον ἀφού ὁ Θεός τόσον ἡγάπησε τόν κόσμον ὥστε τόν Μονογενῆ Του Υἱόν ἔδωκεν ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν μὴ ἀπόλλυται ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον.

Εἰς αὐτὴν ὁθεν ἀκριβῶς τήν εὐαγγελικὴν μαρτυρίαν στηρίζεται ἡ θεία οἰκονομία καί ἐξηγεῖται πλήρως τό ἀπό τῶν αἰώνων κεκρυμμένον μυστήριον! Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐξικνουμένη μέχρι θυσίας τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ, εἶναι ἡ ὅλη αἰτία καί ἀφετηρία τοῦ ὑπερφυοῦς μυστηρίου τής θείας ἐνσάρκωσης, ἀφράστου διαμένοντος τοῦ τρόπου τής συλλήψεως καί ἀνερμηνεύτου τοῦ τρόπου τής κυήσεως ὑπὸ τής μοναδικῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀγιότητος τής Θεοτόκου Μαρίας.

Τῆς τοιαύτης δέ καί τοσαύτης ὑπερτίμου χάριτος καταξιωθείς ὁ ἐν Χριστῷ ἄνθρωπος ὠφείλε νά διάγῃ ὑπερκόσμιον ζωὴν συντεταγμένος μετὰ τῶν Ἀγγέλων, ὡς βραχύ τί παρ' αὐτοὺς ἡλαττωμένος δόξῃ καί τιμῇ ἐστεφανωμένος, κατὰ τόν Δαβίδ.

Πλὴν ἀτυχῶς, καταφρονήσας τοῦ Θεοῦ καί παρσυρθεὶς καί πάλιν ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου ἐχθροῦ τής εὐτυχίας τοῦ διαβόλου, ἐπανεστράφη εἰς τήν πρό τῆς χάριτος διαγωγὴν συμφορῶμενος μετὰ τοῦ κόσμου τής ἀμαρτίας καί ἐορτάζει μὲν Χριστοῦγεννα, πλὴν ἐθιμοτυπικῶς χωρὶς νόημα καί περιεχόμενον.

Καί ὁμως, οἱ καιροὶ μας ἔχουν ἀνάγκην μείζονος προσεγγίσεως καὶ κατανόσεως τοῦ μυστηρίου τής ἀπολυτρώσεως, διότι ὁ ἐξαγορασθεὶς ἄνθρωπος παρεδόθη ὡς ποτὲ ἄλλοτε εἰς τήν δουλείαν τοῦ ψυχοκτόνου ἐχθροῦ ἐκουσίως μέ ἐπακόλουθον ἀνταμοιβὴν του τήν μεγάλην κακοδαιμονίαν καί ἀπόγνωσιν ἐκ τῶν ποικίλων συμφορῶν ποῦ μαστιζέται παγκοσμίως.

Στενάζει οὕτω ὑπὸ τό βάρος τῶν δεινῶν ἀσθενειῶν, τῶν αἱματοχυσιῶν τοῦ πολέμου, τῶν στερησεων, τῆς διαλύσεως τής οἰκογενείας, τῆς ἠθικῆς ἐξαθλιώσεως, τῶν ἀμβλώσεων, τοῦ τρομεροῦ ἐπεκτατισμοῦ τής ναρκομανίας, τῆς ἀπειλῆς τοῦ ἀντι-

χρίστου χαράγματος καί πλείστων ἄλλων ἀπειλητικῶν συμφορῶν, αἱ ὁποῖαι προδιαγράφουν ἡμέρας τοῦ ἀντιχρίστου.

Εἰς τήν συμφορὰν ταύτην συναίτιος τυγχάνει κατὰ μέγα μέρος καί ἡ ἐξυφαινομένη προδοσία τῆς ὀρθοδόξου πίστεως τῶν ἡμερῶν μας, πρὸς παροργισμόν τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐθεμελίωσε τήν Ἐκκλησίαν Του ἐπὶ τήν πέτραν τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω, συνάγεται ὅτι οὐδεμία ἀνθρωπίνη δύναμις ἐγγυᾶται τήν θεραπείαν τοῦ κακοῦ καὶ συνεπῶς ὁ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκήσας Θεός ἔχει τήν δυνατότητα ἐγκαθιδρύσεως τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης καί τῆς κατὰ Χριστόν εὐήμερου ζωῆς.

Αὐτό εἶναι τό νόημα τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων καί τούτου τήν ἀξιολόγησιν πρέπει νά ἐπιδιώξωμεν ὡς τό μέγιστον ἀγαθόν δῶρημα τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς.

Γνωσθῆτω προσέτι ὅτι, ἡ κατὰ σάρκα γέννησις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐμφανίζει εἰς τόν κόσμον τό ἐνδιαφέρον τοῦ Θεοῦ διά τήν σωτηρίαν μας, ἐνῶ ἀντιθέτως ἀποδέχεται ὡς ἀνταπόδομα κατὰ μέγα μέρος τήν ἀνθρωπίνην ἀδιαφορίαν εἰς τήν τοιαύτην προσφορὰν τοῦ Θεοῦ.

Ἄς φιλοσοφήσωμεν ὁθεν καλῶς ἀγαπητοὶ εἰς τό συντελούμενον ἐν Βηθλεέμ μυστήριον ἀποβαλλόμενοι τόν ἄνθρωπον τῆς ἀμαρτίας καί τῆς ἀχαριστίας καί ἄς ἀναπετάσωμεν τὰς διανοίας μας ὑπεράνω τῆς γῆϊνης σφαίρας διά νά ὑψωθῶμεν ὑπεράνω τῶν γῆϊνων παθῶν εἰς ὑπάντησιν τοῦ ἐπὶ γῆς ἐρχομένου Χριστοῦ καί ἴδωμεν τὰς οὐρανίους πύλας ἀνεωγμένας διά τήν εἰσοδόν μας εἰς τήν αἰώνιαν χαρὰν τοῦ Παραδείσου ὃν ἀπώλεσαμεν διά τῆς παρακοῆς.

Ἄς ἀνακύψωμεν δέ εἰς τήν ἁγίαν φάτνην διά νά ἀτενίσωμεν τήν ὑπὲρ νοῦν καί λόγον ταπεινώσιν τοῦ νηπιᾶσαντος Θεοῦ καί ἀνανήψωμεν ἐκ τοῦ ληθάργου τῆς ἀμαρτίας, καί ὁδεύσωμεν τοῦ λοιποῦ τήν ὁδόν τῆς μετανοίας τήν ὁδηγούσαν εἰς τήν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Ἄς ἐγκολποθῶμεν τό σωτήριον μήνυμα τῆς Βηθλεέμ ἐξαγοράζοντες τόν ὀλιγοστόν χρόνον τῆς παροικίας μας διά μείζονος καί τελειότερας ζωῆς ἐν Χριστῷ, ἵνα ἐνταῦθα μὲν διανύσωμεν θεαρέστως καί εἰρηνικῶς τόν ἐπὶ θύραις νέον ἐνιαυτόν τῆς χρηστότητας τοῦ Κυρίου 1995 ἐκεῖ δέ ἀξιώθωμεν τῆς αἰωνίου δόξης διά Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Πρός

τούς Ιερούς Ναούς καὶ τὰ Ἐκκλησιάσματα
Πανοσιώτατοι καὶ Αἰδεσιμώτατοι ἐφημέριοι
Εὐσεβεῖς λαϊκοί

Τέκνα τῆς ἡμῶν ταπεινότητος ἀγαπητά.

Χάρις ὑμῖν καὶ ἔλεος εἴη παρὰ Θεοῦ παρ' ἡμῶν
δὲ εὐχή καὶ εὐλογία.

Κατὰ θεῖον ἔλεος καταξιούμεθα καὶ πάλιν νὰ
ἀπολαύσωμεν τὰς μεγάλας ἐορτὰς Χριστουγέννων
καὶ Θεοφανείων.

Θὰ ἴδωμεν καὶ πάλιν τὴν θεῖαν συγκατάβασιν τοῦ
Λυτρωτοῦ ἐν τῷ Σπηλαίῳ καὶ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ νὰ
ἀπεργάζεται τὴν ἀνάπλασιν τοῦ ἀνθρωπίνου
γένους.

Θὰ ἐορτάσωμεν καὶ πάλιν τὴν μεγάλην ἐορτὴν
τῶν Θεοφανείων ποῦ ἔχει καταστῆ ἐορτὴ τοῦ ἱε-
ροῦ ἀγώνος μας κατὰ τὰ παραδοσιακὰ πρότυπα.

Μὰς δίδεται ἡ μεγάλη εὐκαιρία τὴν ἡμέραν αὐτὴν
νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν ωραίαν τελετὴν τοῦ ἁγια-
σμοῦ τῶν ὑδάτων καὶ τὴν προβολὴν τῆς μαρτυρι-
κῆς Ἐκκλησίας μας.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἔχομεν χρέος καὶ ἱερὸν
καθῆκον ὅπως σπεύσωμεν οἱ πάντες νὰ λάβωμεν

τὴν θέσιν μας εἰς τὴν ἱερὰν παράταξιν τῶν ἀγωνι-
στῶν τῆς ὀρθοδοξίας, νέοι καὶ γέροντες.

Ὅφειλομεν ὅλοι νὰ δώσωμεν τὸ παρόν εἰς τὸ
κάλεσμα τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τὴν μοναδικὴν
αὐτὴν ἡμέραν τῆς προβολῆς τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος
μας.

Ὡς συνήθως, ἡ συγκέντρωσις καὶ ἐκκίνησις θὰ
γίνῃ ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φίλιππον Καμινίων Πειραιῶς
περί ὥραν 10.30.

Ἐκεῖ θὰ σχηματισθῇ ἡ πομπή μέ κατεύθυνσιν
πρὸς τὸν θαλάσσιον χώρον τὸ παλαιὸ Ρολόγι, ὅπου
θὰ ψαλῇ ὁ Μ. Ἁγισμός καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ γίνῃ ἡ
κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὅπως κάθε ἔτος, οἱ ἱερεῖς ἀνεξαίρετως θὰ
φέρουν πλήρη στολήν καὶ οἱ μοναχοὶ καὶ αἱ μονά-
ζουσαι τῶν μοναστηρίων πρέπει νὰ δώσουν τὸ
παρόν.

Ἐπίσης τὰ ἐξαπτέρυγα καὶ λάβαρα καὶ οἱ σημαῖες
ὅλων τῶν ναῶν πρέπει νὰ διακοσμήσουν τὴν ἱερὰν
πομπὴν καθὼς καὶ νέοι μέ παραδοσιακὰς ἐνδυμα-
σίας.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΕΥΧΑΙ

Ἐπ' εὐκαιρία τῶν ἁγίων ἡμερῶν τῶν Χριστουγέν-
νων καὶ τοῦ ἐπὶ θύραις Ἐνιαυτοῦ 1995, ἡ ἐμὴ ἀρχιε-
ρατικὴ ἐλαχιστότης, εὐχεται εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἱ.
Μητροπόλεως Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ, ὅπως ὁ
Κύριος τοὺς ἐνισχύει εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ὁμολογίας
τῶν καὶ νὰ παρέχῃ τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ ἐν τοῖς οἴκοις
τῶν.

Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ & ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Εὐχόμεθα ἐκ μέσης καρδίας, εἰς τὸ πλήρωμα τῆς
Ἱ. Μητροπόλεως Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας, καὶ ὅλου
τοῦ ὀρθόδοξου κόσμου, ὅπως τοὺς ἐνδυναμώνει
ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτῶν ἀγῶσι ὁ νηπιάσας Κύριος, καὶ
παρέχῃ ὑγείαν καὶ εὐδαιμονίαν εἰς τὰς ἀγαπητὰς
οἰκογενεῖας τῶν.

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ & Ν. ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Διὰ τὰς ἁγίας ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ
τοῦ ἀναμενομένου νέου ἔτους 1995, εὐχομαι
ἐγκαρδίως, ὅπως τὸ νέον Βρέφος τῆς Βηθλεὲμ
παρέχῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν μου καὶ τοὺς γνησίους
ὁπαδοὺς τῆς Ὄρθοδοξίας, ὑγείαν, χαρὰν καὶ εὐ-
δαιμονίαν.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ & ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Ἡ «Φ.Ο.» ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τοῦ Πρωτο-
μάρτυρος ἁγ. Στεφάνου, ἐκφράζει ἐκ μέσης καρ-
δίας εὐχάς, εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἀντιπρόεδρον τοῦ
Σωματείου Γ.Τ.Ε.Γ.Ο.Χ.Ε., Σεβ. Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἴ-
νουσσῶν κ. Στέφανον καὶ ὅπως ὁ Κύριος τὸν διατη-
ρεῖ ἐν πλήρῃ ὑγείᾳ καὶ χαρίσει εἰς αὐτὸν ἔτη πολλὰ
καὶ εὐδαίμονα.

Ἐκ βάθους καρδίας εὐχομαι ὁ Γεννηθεὶς καὶ Ἐ-
πιφανεὶς ΣΩΤΗΡ καὶ Κύριος χαρίσει, μετάνοια, στα-
θερότητα στό νὰ ἐμμένωμεν εἰς τὴν ΜΙΑΝ ΑΓΙΑΝ
ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ καὶ δι'
αὐτῆς ν' ἀξιωθῶμεν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Διὰ δὲ τὸν Νέον Πολιτικόν ἔτος 1995, εἴη αἰσιον,
εὐτυχές, εἰρηνικόν, εὐλογημένον παρὰ τοῦ ἐν
ΤΡΙΑΔΙ ΘΕΟΥ ἡμῶν. Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέ-
της.

Ο Καναδᾶ ΑΚΑΚΙΟΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

Εύλαβεστάτους Ἱερατικῶς Προϊσταμένους Ἐφημερίους,

Ἐκκλησιαστικά Συμβούλια, Φιλοπτώχους Ἀδελφότητα,

Νεολαίαν καί το Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμίνος.

Ἀγαπητοί ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί,

Μέγα καί λαμπροφόρον τό ἀγγελτήριον μήνυμα τῶν Θεοφανείων, τό μεταφέρον τήν χαρμόσυνον ἐπαγγελίαν πρὸς τόν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ὡς ἄλλος Ἀδάμ ἐναγωνίως ἐπὶ χιλιετίας ἀνέμενε, ὥστε δι' Ἐκείνου, διὰ τῆς ψυχοσωτηρίου διδασκαλίας Του, τοῦ φωτιστικοῦ παραδείγματός Του, τῆς δωρεοφόρου ἀγάπης Του, τῆς Μεγάλης Σταυρικής Του θυσίας καί τῆς παραδόσεως πρὸς ἡμᾶς τοῦ Τιμίου Σώματος καί τοῦ Τιμίου Αἵματός Του, ὅπου ὁμοῦ μετὰ τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεώς Του λαμβάνει τόν ἄνθρωπον καί, ὡς νέον Ἀδάμ, τόν ὁδηγεῖ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Σωτηρίας, εἰς τὴν Πνευματικὴν ἄνοδον, εἰς τοὺς κόλπους τῆς κατὰ Χριστὸν Μυστηριακῆς καί Λειτουργικῆς Βιοτῆς, εἰς τὴν συμμετοχὴν τῆς διαρκῶς ἐπαναλαμβανομένης διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, θυσίας θείας, εἰς τὴν χειραγώγησιν πρὸς τὰ ὕψηλά καί πνευματικά, εἰς τὸν προορισμὸν ἐν τέλει πρὸς τό αἰώνιον καί ἀτελεύτητον μέλλον, ὡς πλήρωμα διὰ τῶν ψυχῶν τῆς ἐν Οὐρανοῖς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας.

Ὁ ἱερός τῆς Ἐκκλησίας Ὑμνωδὸς ἐπιθυμῶν νὰ καταδείξῃ πρὸς ἡμᾶς τό Μέγα ἐπερχόμενον τῶν Θεοφανείων γεγονός, ἀφ' ἑνός, ἀλλὰ καί τὴν ἄμετρον θείαν Οἰκονομίαν, ἀφ' ἑτέρου ψάλλει: «Φύσεως ἐμῆς, ἀκατάληπτος ὁ λόγος· δούλου δὲ μορφὴν ἐνδυσάμενος, προήλθεν ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην μηδαμῶς μοι ἀμφέβαλλε. Δεῦρο, μὴ φοβοῦ, προσέγγισόν μοι· τὴν δεξιάν τῇ κορυφῇ μου, τιθεὶς βόησον· εὐλογημένος ὁ φανείς, Θεὸς ἡμῶν δόξα Σοι». (στιχηρὸν τῶν Αἰνῶν τῆς παρ. Θεοφανείων).

Περιγράφει πρὸς ἡμᾶς τό μέγα γεγονός καί συγχρόνως προτρέπει, ἵνα, μετ' ἀφοσιώσεως, εὐγνωμοσύνης καί ἀγάπης πρὸς τὸν Κύριον, ἀπλῶσωμεν τὰς σωματικές καί ψυχικές χεῖρας καί ἀγγίσωμεν τὴν θείαν Κεφαλὴν, ἥτοι τὴν Σωτηρίαν, συμπάλλοντες τὴν μετὰ τῶν Ἀγγέλων ὑπέρκαλλον ὕμνωδιαν:

«Εὐλογημένος ὁ φανείς, Θεὸς ἡμῶν δόξα Σοι».

Ἀδελφοί μου,

Ὁ φιλόχριστος λαὸς μας ἐκ βάθους καρδίας κι ἐν

πνεύματι ἐξόχως δοξολογικῶ ὕμνεϊ καί γεραίρει τὴν ἐορταζομένην τῶν Θεοφανείων ἐορτήν, κατὰ τό Πάτριον Ἐορτολόγιον.

Εἰς παλαιότερας ἐποχὰς ἐν μέσω ἀντιξοότητων καί θλίψεων, ἐν μέσω διωγμῶν καί ἀγώνων οἱ πατέρες ἡμῶν, διὰ τῶν ἀγώνων αὐτῶν, ἀλλὰ καί τῆς ἐμμονῆς τῶν εἰς τὰ πατρῶα θέσμια, Ἱερά καί Ὅσια, ἀνεβίωσαν τό Γραφικόν, ὅτι: «Διὰ πίστεως περιήλθον ἐν μυλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι θλιβόμενοι, κακουχούμενοι...» (Ἐβρ. ΙΑ' 37).

Ἀφῆκαν δέ πρὸς ἡμᾶς, διὰ τοῦ Τιμίου ἀγώνος τῶν, προϋποθέσεις, ὥστε ὀλιγώτερον ἐπικινδύνως νὰ συνεχίζωμεν τό ἔργον τῶν, ἀγωνιζόμενοι συγχρόνως ὑπὲρ τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Παραδόσεως καί τῆς κατὰ τό δυνατόν προσελκύσεως καί ἐτέρων Ὁρθοδόξων ψυχῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν τὴν μαρτυρικὴν.

Ἡ ἡμετέρα φωνὴ ἐμπνεομένη ἐκ τῶν προαπελθόντων πατέρων ἡμῶν, ἀκούεται ἡχηρά καί διαλαλεῖ τὴν προσήλωσιν ἡμῶν πρὸς τὰς Παραδόσεις καί συγχρόνως προσκαλεῖ τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Γῆς Γνησίους Ὁρθοδόξους, ὅπως συνεορτάσουν καί συνεφρανθοῦν μεθ' ἡμῶν τὴν 6ην ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, ἡμέραν τῶν Θεοφανείων, καθ' ἣν ἡμέραν, ἐν λαμπροτῇ καί μεγαλοπρεπείᾳ, θά λάβῃ χώραν ὁ πανηγυρισμὸς τῶν Ἀγίων Θεοφανείων. Τὴν 6ην ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ (19ην Ἰανουαρίου κατὰ τὸν Νέον ἡμερολόγιον) καί ἡμέραν ΠΕΜΠΤΗΝ, θά τελεσθῇ πανηγυρικὴ Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγ. Φιλίππου καί κατόπιν τὴν 10ην π.μ., θά ἐκκινήσῃ ἡ Ἱερά Πομπή, προεξαρχούσης τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καί τῇ τιμητικῇ συνοδείᾳ Ἀστυνομικῆς δυνάμεως, Φιλαρμονικῶν καί μακρᾶς προπομπῆς συγκροτούμενης ἐκ νέων καί νεανίδων, ἐνδεδυμένων τοπικὰς καί ἐθνικὰς ἐνδυμασίας, θά κατευθυνθῇ εἰς τὸν χώρον τῆς Ἱεροτελεστίας, ὅπου θά λάβῃ χώραν ὁ καθαγιασμὸς τῶν ὑδάτων, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου.

Υπάρχουν ὠρισμένοι εἰρωνευόμενοι ἡμᾶς τοὺς ἀκολουθοῦντας τὴν Παράδοσιν τοῦ Παλαιοῦ Ἐορτολογίου, ἰσχυριζόμενοι ἀνακριβῶς ὅτι εἵμεθα ἐλάχιστοι τὸν ἀριθμὸν, ὅτι ἀποτελοῦμε «τό μικρὸ ποίμνιον» ἐπιδιώκοντες οὕτω νὰ ἐμφανίσουν τὴν ἱεράν ἡμῶν παρεμβολὴν ἐν πλήρει παρακμῇ.

Καθ' ἕκαστον ὅμως ἔτος λαμβάνουν τὴν δέουσαν ἀπάντησιν ἐκ τῆς μεγαλειώδους συμμετοχῆς τοῦ Ποιμνίου ἡμῶν.

Οὕτω καί κατά τό παρόν Ἔτος καλούμεθα ἀπαντες Κληρικοί καί Λαϊκοί, ὅπως διά τῆς πανδήμου συμμετοχῆς καταδειξώμεν πρός πάντας, ὅτι δέν εἴμεθα κατά τούς Ισχυρισμούς τῶν ὑπεναντίων, μερικαί ἑκατοντάδες τόν ἀριθμόν, ἀλλ' ὅτι εἴμεθα χιλιάδες πολλαί ζωντανῶν θαρραλέων, Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἐμπνεομένων ὑπό Θεοῦ ζήλου ἐν ἐπιγνώσει.

Θερμότατα προτρέπομεν καί παρακαλοῦμεν διά τήν δυνατόν μεγαλυτέραν συμμετοχήν Ὑμῶν, ὅπου ἐν κατανύξει καί μεγίστῃ θρησκευτικῇ ἐξάρσει ἐορτάσωμεν τό μέγα τῶν θεοφανείων γεγονός καί λάβωμεν τήν Χάριν τοῦ φανέντος Κυρίου καί

μεταφέρωμεν αὐτήν ὡς Εὐλογίαν εἰς τούς Οἴκους ἡμῶν.

Κατακλείοντες καί ἐν Πνεύματι Ἐορτίω ἀσπάζόμενοι καί ἐπευλογοῦντες πάντας Ὑμᾶς, ἐκ βαθέων ἐπευχόμεθα, ὅπως τά Ὑδατα τὰ μετ' ὀλίγου καθγιασθησόμενα ἀποβοῦν διά πάντας Ὑμᾶς «Ὑδατα ἀλλόμενα εἰς ζωήν αἰώνιον».

Μετά πολλῶν Εὐχῶν

Ο ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΗΣ
Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Γ.Ο.Χ. ΑΥΛΩΝΟΣ
ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ὅλοι ἀναμέναμεν τήν πανήγυριν αὐτήν ἡ ὁποία χρονικῶς φθάνει τήν 25ην Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους, ὡς ὤρισαν οἱ Πατέρες. Ἡ πανήγυρις αὕτη χαρακτηρίζεται ἀπό τό ἐπίσημον στόμα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ὡς ἐορτή ἐορτῶν καί πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων. Εἶπομεν προηγουμένως ὅτι ὅλοι περιμένουμε τήν γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας πρό δύο χιλιετιῶν εἰς ἓνα ταπεινόν σπήλαιον ζῶων, ἐξωθεν τῆς κωμοπόλεως διότι κατά τούς Εὐαγγελιστάς «οὐκ ἦν τόπος τῷ καταλύματι». Τά πάντα ἀσφυκτικῶς πλήρη, διότι σύμφωνα μέ τό δόγμα τοῦ Αὐγουστου κατά τόν χρόνον αὐτό ἐγένετο καί ἡ πρώτη ἀπογραφή εἰς ὅλον τόν κόσμον. Ἡ Παρθένος Μαριάμ οὕσα ἐγκυος ἐν τῇ νηδύει αὐτῆς, ἐκυσφόρει, τό δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἀγ. Τριάδος τόν Λόγον ὅπως προανήγγειλαν καί οἱ Προφῆται πρό χιλιάδων ἐτῶν καί μάλιστα ὁ θεόπτης Μωϋσῆς εἰς τήν Βίβλον τῆς Γενέσεως (ὁ Θεός καταρῶμενος τόν ὄψιν) Γεν. Γ' 15: «Αὐτός (Χριστός) σου τηρήσει (κτυπήσει) κεφαλὴν, καί σύ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν (τό πάθος τοῦ Κυρίου), ἀπό καταβολῆς κόσμου ἡ ὁποία κατά βιβλικά δεδομένα φθάνει 8.000 ἔτη πρό ἡμῶν. Καί ἡ Μαριάμ συμπληρώσασα ἱστορικῶς τούς ἑννέα μήνας γεννᾷ τόν Κτήτορα τοῦ κόσμου ὡς ἐσχατον τῶν ἐσχάτων ὡς Βρέφος ἐσπαργάνωσεν Αὐτόν ἐν τῇ φάτνῃ. Αὐτά τά λίγα ἱστορικά ἀναγράφονται ὡς προσοίμιον διὰ νά γνωρίσωμεν εἰς τόν ἀναγνώστην ὅτι Αὐτός πού γεννᾶται εἰς Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας μαζί μέ τόν Πατέρα Του καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, εἶναι οἱ Κτήτορες τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Καλόν ὅμως εἶναι νά προσγειωθῶμεν ἐν τοῖς πράγμασι καί νά ἀναγράψωμεν μερικά ἔχοντας ὑπ' ὄψιν μας ὅλην τήν βιβλικήν καί Εὐαγγελικήν θρησκευτικήν γραμματείαν καί διὰ νά πράξωμεν οὕτως πρέπει νά ἀποτανθῶμεν εἰς τόν μέγιστον τῶν Προ-

φητῶν Ἡσαΐαν (σάν ἄλλον Εὐαγγελιστήν), καθὼς ἐπίσης τουλάχιστον εἰς τρεῖς Εὐαγγελιστάς, Ματθαῖος, Μάρκος καί Λουκάς - οἱ ὁποῖοι ἐπισημαίνουν τό γεγονός - καθὼς ἐπίσης καί ἡμεῖς οἱ εὐρισκόμενοι ἀπό χρόνον πολύ εἰς τό ἀναλόγιον καί ἰδιαιτέρως εἰς τήν γνησιότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, βοηθοῦντες οὕτω τόν ἀναγνώστην διὰ πλήρη καταπόνησίν του, διὰ αὐτό τό ὕψιστον περιγραφόμενον γεγονός (τήν ὅλην αὐτήν θρησκευτικὴν λειτουργίαν θά παραθέσωμεν εἰς τό τέλος τοῦ ἀρθρου). Τά πράγματα ὡς ἐκτίθενται ἀνωτέρω δίδουν σαφὴ εἰκόνα τῆς θείας γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ γράφοντες ἢ καί ἀρθρογραφοῦντες θέλομεν νά παραπέμψωμεν τόν ἀναγνώστην τῆς γνησίας ὀρθοδοξίας εἰς πολλά παλαιὰς ἐκδόσεις ἀναγράψαντες καταλειπτῶς τήν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, διότι εἰς τὰς ἐκδόσεις αὐτάς ἀναγράφεται τό μέγιστον μέρος τῆς ὑμνολογίας καί εἰς πλείστας περιπτώσεις ἀναφερόμεθα εἰς τήν παραμονήν τῶν Χριστουγέννων ὅπου ψάλλονται αἱ Βασιλικαὶ Ὕμναι. Μόνον ὁ εὐρισκόμενος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί παρακολουθῶν τήν ὑμνολογίαν τῶν τεσσάρων ὥρῶν ἤτοι Α', Γ', Στ' καί Θ', εἶναι εἰς θέσιν νά ἐννοήσῃ κάπως τό θεῖον μυστήριον διότι αὐτός ἔχει κάνει τήν πνευματικὴν προετοιμασίαν, νηστεύων τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας, σωφρονῶν, καί μεταλαμβάνων, αὐτός λέγω εἶναι ἐκεῖνος πού κατανοεῖ τήν θεϊαν ἐπιφάνειαν. Τό ἀναγράφομεν αὐτό τό τελευταῖον διότι δυστυχῶς ἀρκετοί, διὰ νά μὴ εἰπῶ ἡ ὁλότης τῶν χριστιανῶν ἀποφεύγει νά μεταβαίνει νά ἀκούσῃ αὐτάς τὰς Βασιλικὰς Ὕμνους διότι ὁ Κύριος τῆς δόξης ἢ μάλλον θά λέγαμε τό θεῖον Βρέφος ἐμφανίζεται ὡς «τικτόμενον» ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἐπειδὴ συμβαίνει νά εὐρίσκομαι, θεῖα ἀπείρω χάριτι καί νά ὁμολογῶ ὀρθοδοξίαν ὁ Κύριος ἐν

ἐλέει μᾶς ἔχει δώσει αὐτὴν τὴν μεγάλην εὐλογίαν
νά τὸν «ἀναγνωρίζομεν» ἐφ' ὅσον καὶ ἡμεῖς προ-
θύμως ἐπιτελοῦμεν τὸ θεῖον του θέλημα.

Προφήτης Ἡσαΐας Ζ' 14. Εἰς ἀρχαῖον κείμενον.

«Διὰ τοῦτο δώσει Κύριος αὐτὸς ὑμῖν σημεῖον
ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται υἱόν,
καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ.

Προφήτης Ἡσαΐας Θ' 6. Εἰς ἀρχαῖον κείμενον, διότι
ὅλα τὰ σημεῖα του εἶναι εὐγλωττα καὶ γνωστά εἰς
τούς χριστιανούς, δηλ. ποῖος εἶναι ὁ τεχθεὶς Βασι-
λεὺς.

«Ὅτι παῖδion ἐγενήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν.
οὐ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὄμου αὐτοῦ, καὶ
καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεγάλης βουλῆς ἄγγε-
λος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρός, ἐξου-
σιαστής, ἀρχὼν εἰρήνης, πατὴρ τοῦ μέλλοντος
αἰῶνος».

Ματθ. Α' 18-19. Ἀπόσπασμα ἄνευ παραφράσεως,
διότι εἶναι γνωστόν τὸ κείμενον εἰς ὅλους τοὺς χρι-
στιανούς.

«Τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις οὕτως ἦν
μνηστευθεὶς γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας
τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς εὗρεθ' ἐν
γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου.

Ἰωσήφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν καὶ μὴ
θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα
ἀπολύσαι αὐτήν.

Ὁ Θεὸς Λουκᾶς (κεφ. Β' 10-14), μὲ γλαφυρότητα
καὶ πλήρη σαφήνειαν, μᾶς ἀναφέρει αὐτὸ τὸ ὑψι-
στον γεγονός, τῆς Γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ.

«καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἄγγελος· μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ
γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις
ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον
σωτὴρ, ὃς ἔστι Χριστὸς Κύριος, ἐν πόλει Δαυὶδ,
καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον· εὕρησете βρέφος
ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν φάτνῃ, καὶ ἐξαίφ-
νης ἐγένετο σὺν τῷ ἄγγέλῳ πλῆθος στρατιᾶς οὐ-
ρανοῦ αἰνοῦντων τὸν Θεόν καὶ λεγόντων, δόξα
ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώ-
ποις εὐδοκία.

**Τρία τροπάρια χωρὶς παράφραση ἀπὸ τὴν ὑμνολο-
γία τῆς Ἐκκλησίας μας τὴν Γ' ὥρα**

«Ἀπεγράφετο ποτέ, σὺν τῷ πρεσβύτῃ Ἰωσήφ,
ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, ἐν Βηθλεὲμ ἡ Μαριάμ,
κυοφοροῦσα τὴν ἀσπορον κυοφορίαν. Ἐπέστη
δὲ καιρὸς ὁ τῆς γεννήσεως, καὶ τόπος ἦν οὐδεὶς
τῷ καταλύματι· ἀλλ' ὡς τερπνὸν Παλάτιον, τὸ
Σπήλαιον τῆς Βασιλίδις ἐδείκνυτο. Χριστὸς γεν-
νᾶται, τὴν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα».

«Ὁδοὺς ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐ λογισθῆσεται ἕτερος
πρὸς αὐτόν, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ τοῖς ἀν-
θρώποις συναναστραφεὶς. Φάτιν πενιχρὰ, υἱὸς
μονογενῆς, κείμενος ὁράται βροτός, καὶ σπαρ-
γάνους πλέκεται, ὁ τῆς δόξης Κύριος· καὶ
Μάγους ἀστήρ μηνύει, εἰς αὐτοῦ προσκύνειν».

καὶ ἡμεῖς μελωδοῦμεν· Τριάς Ἁγία, σῶσον τὰς
ψυχὰς ἡμῶν».

«Ἰωσήφ, εἶπέ ἡμῖν. πῶς ἐκ τῶν ἁγίων ἦν
παρέλαβες Κόρην. ἔγκον φέρεις ἐν Βηθλεὲμ·
Ἐγὼ φησι, τοὺς Προφῆτας ἐρευνήσας, καὶ χρη-
ματισθεὶς ὑπὸ Ἀγγέλου, πέπεισμαι, ὅτι Θεὸν
γεννήσει ἡ Μαρία ἀνερμηνεύτως· οὐ εἰς προσ-
κύνησιν. Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν ἤξουσιν, σὺν
δώροις τιμίους λατρεύοντες. Ὁ σαρκοθεὶς δι'
ἡμᾶς, Κύριε, δόξα σοι.

Κλείνων τὰ ἀνωτέρω ἄς παρακαλέσωμεν ἐξ ὅλης
ψυχῆς καὶ καρδίας ὁ νεογεννηθεὶς Βασιλεὺς τῶν
Βασιλέων καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων νά μᾶς
κατατάξει καὶ ἡμᾶς εἰς τὴν χορείαν τῶν σωζομένων.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

**«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ**

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 38.28.280, 36.47.365 - ΦΑΞ: 38.28.280

Ὁ Πρόεδρος Φθιώτιδος & Θωακικοῦ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ

Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κανιγγος 32 - Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 1000

Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Διαλάμπει σήμερον ἀδελφοί ὡς ἥλιος, ὁ θαυματουργός Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας ἅγιος Νικόλαος. Φωτίζει τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, καὶ καταυγάζει τὰ σύμπαντα. Προβάλλει ἐνώπιον ἡμῶν ἡ πάνσεπτος καὶ ἐπιβλητικὴ μορφή του. Ὡς μύρον Χριστοῦ εὐωδιάζει, ὁ «μύρω χρισθεὶς νοητῷ»

Καὶ μυρίζει τὰ πρόσωπα πάντων ἡμῶν τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ ἐπιτελούντων τὴν παναοίδιμον μνήμη του. Ὁ ἀδελφοί μου ὁ ἅγιος Νικόλαος εἶναι λίαν προσφιλὴς καὶ δημοφιλὴς μεταξύ τῶν χριστιανῶν ἀπάσης τῆς οἰκουμένης. Διότι ἐδρασεν εἰς τὸ τῆς φιλανθρωπίας πεδῖον κατ' ἐξαίρετον τρόπον, ἀλλὰ καὶ ὑπερμάχησε γενναίως τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως. Ἀλλὰ καὶ κατέστη θαυματουργός πλουσίως διαχέων καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας, τὴν θαυματουργικὴν χάριν εἰς πάντας τοὺς δεομένους αὐτῆς. Ἐντεῦθεν ἀνεδείχθη ἥρως ἀληθῆς.

Καὶ εἶναι ἤδη ἐστεφανωμένος διὰ τὴν αἰωνίου δόξης καὶ μακαριότητος. Καθ' ὅσον ὁ βίος του φωτοβολεῖ ἀπὸ χρυσᾶς ἀκτίνας ἀγιότητος καὶ μακαριότητος τῶν ἀρετῶν τοῦ Εὐαγγελίου τῶν μακαρισμῶν.

Καὶ ὡς ἐκ τούτου, ἐξεπληρώθη εἰς αὐτόν ἡ τοῦ Κυρίου διαβεβαίωσις «Χαίρετε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθός ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ». Ἡ προσωπικότης τοῦ ἁγίου Νικολάου ἐδρασεν κυρίως εἰς τὴν φιλανθρωπίαν. Τοῦτο ἀπετέλει ἀπαύγασμα τοῦ πλοῦτου τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χριστιότητός του, τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς του διὰ τῶν ὁποίων ἐπροικίσθη ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν γονέων του. Ἦτο δὲ τοσοῦτον πλούσιος εἰς συναισθηματισμὸν καὶ ἀγάπην, ὥστε ὅτε ἀπέμεινεν εἰς νεαράν ἡλικίαν, ὀρφανός ἀπὸ πατρός καὶ μητρός διέθεσεν τὴν ἐναπομείναςαν ἱκανὴν κληρονομίαν οὐχὶ πρὸς ἱκανοποίησιν ποταπῶν καὶ ἀτομικῶν ἐπιδιώξεων, ἀλλ' ἐν πνεύματι Θεοῦ, ὅστις παραγγέλει «δότε ἐλεημοσύνην».

Ἡ καρδιά του λοιπὸν ἀδελφοί ἐθερμαίνεται ἀπὸ πολλὴν εὐσιπλαχνίαν πρὸς τὸν πάσχοντα συνάνθρωπον. Ἐπόθει νὰ ἐργασθῇ τὸ ἀγαθόν, ἐπιδεικνύων ἀμειψιὸν καλωσύνην. Ἦθελε νὰ ζῇ εἰς ἐκείνην τὴν μυστικὴν καὶ ἀναφαίρετον χαράν, ἥτις προέρχεται ἐκ τῆς ἀνακουφίσεως τῶν πτωχῶν. Ἐπεθύμει νὰ βλέπῃ δυστυχεῖς ὑπάρξεις ὀρφανὰ, χήρας καὶ πονεμένους ἀνθρώπους, ἀναλαμβάνοντας ἐκ τῶν δεινῶν διὰ τῆς ἰδικῆς του συμβολῆς καὶ γενναιοδωρίας.

Ἡ ἐν γένει ζωὴ του ἦτο πλήρης καλῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν. Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὸ μέγε-

θος τῶν ἐλεημοσυνῶν, τῆς φιλανθρωπίας τὸ ἀνεξάντλητον, τὴν πρὸς τοὺς πάσχοντας προστασίαν τοῦ Ἁγίου, μετὰ τὴν εἰσοδοχὴν του εἰς τὸ ἱερατικὸν στάδιον καὶ δὴ ὅτε ἀνῆλθε, κατὰ Θεοῦ πρόβλησιν καὶ ὑπόδειξιν τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον τῶν Μύρων τῆς Λυκίας; Ἐκ τῶν ἐναπομεινάντων ἐκ τῆς πατρικῆς περιουσίας του ἀθορύβως ἐδίδεν. Ἐκόσμιον δὲ τὴν ἐπισκοπὴν του διὰ φιλανθρωπικῶν καθιδρυμάτων, διὰ πτωχοκομείου, ξενώνας, νοσοκομείου, εἰς τὰ ὁποία εὗρισκον καθ' ἐκάστην ἀφειδῶς ἄσυλον καὶ προστασίαν πλείστοι δυστυχεῖς καὶ ἄρρωστοι. Οὕτως ἀνεδείχθη ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἀνεξάντλητος πηγὴ τῆς ἐλεημοσύνης. Ἀδαπάνητος τῶν πτωχῶν περιουσία. Προστάτης τῶν χηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν. Ἀληθὴς φιλόστοργος ποιμὴν. Ἀλλὰ ὁ ἅγιος Νικόλαος ὑπῆρξεν καὶ ἐνθερμος ὑποστηρικτὴς τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ὑπέστη ὑπὸ τῶν τυράννων ραβδισμούς, στρεβλώσεις, καὶ πολλὰς ἄλλας κακώσεις, καὶ ἐνεκλείσθη εἰς τὰς φυλακάς. Ἀτάραχος ἐδοκίμασε τὰ φοβερά ταῦτα δεινά. Ἐχαιρε δὲ διὰ τὰ ὑπὲρ Χριστοῦ παθήματα διὰ τὰ ὁποία ἠσθάνετο τιμὴν καὶ εὐχαρίστησιν πολλήν.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἠθέλησε νὰ μὴ ὀδηγηθῇ ὁ πιστός θεράπων Του εἰς μαρτύριον. Ἐκτοτε ὁ ἄνθρωπος οὗτος τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν πιστῶν προστάτης ὑπερμάχετο γενναίως τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἠγωνίσθη σπουδαίως εἰς τὴν Α' Οἰκουμένην Σύνοδον κατὰ τῆς ἀρειανικῆς κακοδοξίας. Ἀπέβη τῇ ἀληθείᾳ, πρόμαχος καὶ κανὼν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ πύργος τῆς εὐσεβείας ἀδιάσειστος.

Ἀλλὰ κατέστη ἀκόμα ὁ ἅγιος Νικόλαος μέγας καὶ θαυματουργός. Θαυματουργεῖ ἐν ζωῇ. Θαυματουργεῖ καὶ μετὰ θάνατον. Ἦτο καὶ θὰ εἶναι πάντοτε ὁ γαληνότατος λιμὴν εἰς τὸν ὁποῖον προσφεύγουν οἱ ἀπὸ τρικυμίας τοῦ βίου βασανιζόμενοι. Πανταχοῦ καλεῖται. Καὶ πανταχοῦ προφθάνει. Ἀπολυτρώνει ἀπὸ κινδύνους καὶ συμφορὰς. Σῶζει ἀπὸ περιστάσεις καὶ πειρασμούς. Ὑπεραμύνεται ὡς δίκαιος, τῶν ἀδικουμένων. Οὕτως ἤλεγχεν ἀνηλεῶς, πλουσίους ἀδικούντας χήρας καὶ ὀρφανὰ. Ἐστηλίτευσε τοὺς θρασεῖς ἐργάτας τῆς ἀδικίας.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί μου δικαίως ἡ Ἐκκλησία μας δι' ἁσμάτων καὶ ὑμνωδιῶν ἐξαίρει τὸν βίον αὐτοῦ καὶ πυρπολεῖ τὰς ψυχὰς ἡμῶν πρὸς μίμησιν αὐτοῦ. Ἰδιαιτέρως ὁμως οἱ πλείοντες τὰς θαλάσσας καὶ τοὺς ὠκεανούς ἀδελφοί μας συγκινοῦνται καὶ ἐνώνουν μεθ' ἡμῶν τὰς προσευχὰς τῶν σήμερον.

Ἔχουν οὗτοι ἀπειρα δείγματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς στοργῆς τοῦ προστάτου των ἀγίου Νικολάου.

Εἶναι ἀληθῆς μέγας ἀντιλήπτωρ καὶ θερμός τῶν ἐν τοῖς κινδύνοις προστάτης. Τὸν αἰσθανόμαστε συμπαθέστατον καταφύγιον καὶ τῶν θλιβομένων παραμύθιον. Τὸν διαβλέπομεν νὰ πρεσβεύη κραταιῶς πρὸς τὸν φιλόφρονον Κύριον. Διὰ ταῦτα ἡ σεμνὴ Ἑορτὴ του κινεῖ πᾶσαν γλῶσσαν πρὸς δόξαν καὶ αἶνεςιν.

Ἄς εὐφημήσωμεν, λοιπόν, κατ' ἀξίαν μετὰ τοῦ

ὕμνωδου, «οἱ ἐν νόσοις τὸν ἱατρὸν οἱ ἐν κινδύνοις τὸν ρύστην οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν προστάτην· οἱ πένητες τὸν θησαυρὸν οἱ ἐν θλίψει τὴν παραμυθίαν· τὸν συνοδίτην οἱ ὁδοιπόροι οἱ ἐν θαλάσῃ τὸν κυβερνήτην ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἰπώμεν.

Πανάγιε Νικόλαε, πρόφθασον, ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης, καὶ σῶσον τὴν ποίμνην σου ταῖς ἰκεσίαις σου.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΑΡΚΑΣ

ΤΟ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΘΗΜΕΡΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΑΙΔΙΜΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ Γ.Ο.Χ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΚΥΡΟΥ ΓΕΡΟΝΤΙΟΥ

«Μνήμη δικαίου μετ' ἐγωμίων...»

Τεσσαρακονθήμερον παρήλθε ἀφ' οἷου ὁ διαπρεπὴς Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας Κυρὸς Γερόντιος, μετέστη πρὸς τὸ ὑπερουράνιον καὶ νοερὸν θυσιαστήριον, διὰ νὰ λάβῃ τὸν στέφανον τῆς ζωῆς «ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσι αὐτόν...» (Ἰακ. α' 12). Τεσσαρακονθήμερον παρήλθε ἀφ' οἷου μὲ ἀνείπωτη θλίψι καὶ συνοχὴ καρδίας τὸ ἀπορφανισμένο πλήρωμα τῆς Πειραικῆς ὁλκάδος, μὲ ἐπικεφαλὴς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, προέπεμψαν εἰς τὸν τάφον καὶ παρέδωσαν εἰς τὴν μητέρα Γῆ, τὸ σῶμα τοῦ Ποιμένος καὶ Ἐπισκόπου τοῦ μακαριστοῦ ἐν ἱεράρχαις Κυροῦ Γεροντίου, ἵνα ἀναπαυθῇ ἐκ τῶν κόπων αὐτοῦ.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας τοῦ ἀποικομένου ἱεράρχου, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐν Μεγάροις Ἱερὰν αὐτοῦ Μονήν, αἱ σημαῖαι ἐκυμάτιζον μεσισιῶς, ἐνῶ τελουμένου τοῦ καθιερωμένου τεσσαρακονταλειτούργου καθημερινῶς ἐτελοῦντο ἐπιμνημόσυνες δεήσεις διὰ τὴν «Μετὰ τῶν ἀγίων...» ἀνάπαυσιν του. Καθῆκον ὅμως ὀφειλόμενον πρὸς τὸν ἐπιφανὴ ἐκδημήσαντα ἱεράρχην ὅστις διὰ τῆς τετιμημένης καὶ εὐκλεοῦς τριακονταδιετοῦς ποιμαντορίας του ἐλάμπρυνε τὸν θρόνον τῆς τοπικῆς Πειραικῆς Ἐκκλησίας ἦνωσε κλῆρον καὶ λαόν τῳ Σαββάτῳ 18/31 Δεκεμβρίου 1994, εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, διὰ νὰ ἀναπέμψουν ἀπὸ κοινού ἐπιμνημόσυνον δεῆσιν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τὴν ὁσιακὴν τελευτὴν του.

Τὸ περικαλλὲς Καθολικὸ τῆς Μονῆς κατεκλύσθη ἀπὸ πνευματικὰ τέκνα καὶ συγγενεῖς τοῦ ἐκλειπόντος ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός, ἐνῶ τῆς θείας Λειτουργίας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος συνιερουργῶν μετὰ τῶν Σεβ. Μητρο-

πολιτῶν Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καὶ Χίου κ. Στεφάνου. Ἐν τῷ ἱερῷ βήματι παρευρίσκοντο συμπροσευχόμενοι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Εὐρίπου κ. Ἰουστίνος καὶ ἅπαντες μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας, ἐτέλεσαν τὴν ἀκολουθία τοῦ μνημοσύνου καὶ τὸ κεκανονισμένο Τρισάγιο, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Μητροπολίτου.

Τὴν ὡς πολυέδρον ἀδάμαντα προσωπικότητα καθὼς καὶ τὸ πολυσχεδὲς ποιμαντορικό ἔργο τοῦ μεταστάντος ὑποδειγματικοῦ ἀρχιερέως ἐξήραν τόσο ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ὅσο καὶ τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Δ.Σ. τοῦ Σωματείου «Γ.Τ.Ε.Γ.Ο.Χ.Ε.», Σεβ. Θεσσαλονίκης.

Ἡ «Φ.Ο.», δημοσιεύουσα κατωτέρω τοὺς ἐπιμνημοσύνους λόγους, λυπάται κατὰ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, διότι ὁ ἐνθερμος συμπαραστάτης τῆς πολλῆς Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας Κυρὸς Γερόντιος, δὲν βρίσκεται ἤλθεν ἐν τῷ μέσω τῆς, διὰ τὴν περιβάλλει μὲ τὴν πατρικὴν του ἀγάπην καὶ τὸ θερμὸ ἐνδιαφέρον του, ἀντισταθμίζει ὅμως τὰ αἰσθήματά τῆς πεπεισμένη ὅτι ὁ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων Κύριος, ἔχει τάξει αὐτόν ἐν χώρᾳ ζώντων καὶ ἐν σκηναῖς δικαίων.

ΑἰΩΝΙΑ ΤΟΥ Η ΜΝΗΜΗ.

ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΛΟΓΟΣ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Καὶ πάλιν εἰς τὸν ἴδιον χώρον μετὰ τεσσαρκονθήμερον συναγόμεθα καθηκόντως τιμῆς ἕνεκεν πρὸς τὸν μεταστάντα Μητροπολίτην κυρόν Γερόντιον διὰ τὴν συνενώσωμεν τὰς δεήσεις καὶ προσευχὰς μας πρὸς Κύριον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς του. Παρῆλθαν τεσσαράκοντα ἡμέρες ἀπὸ τῆς ὁσίας τελευτῆς του πληρεῖς πόνου, τόσο διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀδελφότητα τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου.

Ἡ σεβασμία μορφή του ἔχει ἐντυπωθῆ εἰς τὴν μνήμην ὅλων μας ἀνεξίτηλα, τόσο διὰ τὴν ἐπὶ 32 ἔτη σημαντικὴν προσφορὰν του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἀκολουθῶς προβληματισμούς πού κατὰ φυσικὸν λόγον ἐπακολουθοῦν.

Ἡ ἀπουσία του μᾶς δημιουργεῖ μέγα κενόν, ἐνῶ ἡ ἀταλάντευτη μορφή του εἰς τὰ ἰδανικά τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας μᾶς ἐμπνέει καὶ μᾶς καθοδηγεῖ ἀλλὰ καὶ μᾶς δημιουργεῖ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναζητήσεώς του.

Φυσιογνωμία πού ἐνεσάρκωνε τὸν Ἐπίσκοπον ἀλλὰ καὶ τὸν Γέροντα πνευματικόν καὶ μοναχόν πού εἶχε τὸν τρόπο νὰ ἐλκύη τὴν συμπάθειαν καὶ νὰ δημιουργεῖ τὴν ἐμπιστοσύνην, διότι εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ εἰσδύη εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ συνομιλητοῦ του καὶ νὰ τὸν κατανοῇ πλήρως.

Πολλὰ θὰ μείνουν στὴν ἐνθύμησίν μας ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τοῦ μεταστάντος. Θὰ μᾶς ἐμπνέει καὶ θὰ μᾶς παραδειγματίζει ἡ καρτερικότητά του κατὰ τὴν πολύχρονη δοκιμασία τῆς ἀσθενείας του καὶ τὸ ἀμειπτον εἰς τὸν λειτουργικὸν καθῆκον του παρὰ τὴ δριμύτητα τῶν πόνων του.

Ἐπάλασε σκληρὰ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μὲ τὰ δεινὰ τοῦ βίου ἀλλὰ μὲ ἀκμαῖον τὸ φρόνημα, κουρασμένος ἀλλὰ ὀρθός καὶ ὄχι ἡττημένος.

Ἦδη ἐπαναπαύεται εἰς τὴν αἰώνιαν κατοικίαν του ἐμπρὸς εἰς τὸ ἱερὸν βῆμα τοῦ περικαλλοῦς τούτου ναοῦ τὸν ὁποῖον μετὰ κόπων καὶ πολλῶν ἐμποδίων καὶ θυσιῶν ἀνήγειρε.

Ἐκεῖ θὰ ἀπολαμβάνῃ καὶ νεκρὸς τὴν θεῖαν λειτουργίαν ὡσὰκις ἐπιτελεῖται ἐντὸς τοῦ ἁγίου βήματος εἰς μνημόσυνον παντοτεινόν τῆς διαβάσεώς του ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.

Ἦδη ἡ μακαρία ψυχὴ του ὑπάγει σήμερον εἰς προσκύνησιν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνατενίζει τὸν φανερόν Θρόνον πέριξ τοῦ ὁποῖου μετὰ φόβου καὶ τρόμου παρίστανται τὰ Χερουβὶμ καὶ Σεραφεῖμ ἄδοντα τὸν Τρισάγιον ὕμνον καὶ τὸ πλῆθος τῶν Ἀγίων πού συμμετέχει εἰς τὴν μακαρίαν ἐκείνην δόξαν τοῦ Θεοῦ, ἀπολαμβάνον τῆς γλυκυτάτης Θέας τοῦ ἀρρήτου κάλλους τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ βαρυπενθοῦσα ἀδελφότης τῆς Μονῆς ἂς μετριάσῃ τὸν πόνον τῆς παρηγορούμενη μὲ τὴν σκέψιν ὅτι ὁ μακάριος Γέροντας ἀναπαύεται εἰς τὰ ἀγαπητὰ σκηνώματα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκεῖθεν νοερῶς συμπαρίσταται εἰς τὰ πνευματικά τέκνα του καὶ πρεσβεύει εἰς τὸν Θεόν ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἄς γίνῃ κατανοητόν ὅτι τὸ ἀναπόφευκτον κοινόν χρέος, ὁ θάνατος, ἔχομεν κληθῆ ὅλοι νὰ πληρώσωμεν εἰς τοὺς καιροὺς πού ὁ ὀροθέτης τῆς ζωῆς ἔχει καθορίσει, ἐνῶ ἡ εὐχή τῆς Ἐκκλησίας ἐπαναλαμβάνεται πολλάκις τῆς ἡμέρας, ὅπως εἰπῶσαν τὰ τέλη μας χριστιανικά, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα εἰρηνικά, καὶ καλὴ ἡ ἀπολογία μας ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Δεσπότου.

Ταῦτα ἔχοντες κατὰ νοῦν ἂς ἐπιδείξωμεν μείζον ἐνδιαφέρον τώρα ὅτε ζῶμεν ὅπως ρυθμίσωμεν τὸν βίον μας ἀγαπητοί κατὰ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ.

Περαίνοντες δὲ τὸν λόγον ἀποτείομεν τὸν ὀφειλόμενον ὕστατον φόρον τιμῆς ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου πρὸς τὸν ἐκλιπόντα πρεσβύτερον ἀδελφόν μας καὶ σεπτὸν Ἱεράρχην, ἐπὶ τῇ ἐπιμνημοσύνῳ ταύτῃ συνάξει καὶ ὑψοῦμεν πρὸς Κύριον ἱκέσιον δεήσιν ὅπως μετὰ πνευμάτων δικαίων τετελειωμένων ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου του, φυλάττωσιν αὐτὴν εἰς τὴν μακαρίαν ζωὴν τῶν Ἀγίων, εἰς δὲ τὴν τεθλιμμένην ἀδελφότητα τῆς Μονῆς δώσῃ τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Σοῦ δὲ ἡ μνήμη σεβάσμιε ἀδελφέ Γερόντιε εἴη αἰωνία εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

**ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**

«*Ἐλεύση δὲ ἐν τάφῳ ὥσπερ σῖτος ὥριμος
κατὰ καιρὸν θεριζόμενος ἢ ὥσπερ θιμωνία
ἄλωνος καθ' ὥραν συγκομιθεῖσα.*»

Οἱ θεόπνευστοι οὗτοι λόγοι τοῦ ὁσίως καὶ δικαίως βιώσαντος Ἰωβ τοῦ πολυάθλου εὐρίσκουσι πλήρη τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος Κυροῦ Γερωντίου, οὐχὶ μόνον διότι οὗτος διέβη τὸ Δαβιδικόν ὄριον ἡλικίας καὶ πλήρης ἡμερῶν ἀπειλθε τοῦ φθαρτοῦ τοῦτου κόσμου ὡς «σῖτος ὥριμος κατὰ καιρὸν θεριζόμενος», ἀλλὰ κατ' ἐξοχήν διότι ὡς κατάφορτος ἀγλαῶν καρπῶν, ἔργων ἀγαθῶν, ὧν εἰργάσατο εἰς τὴν παρούσα ζωὴν ἐκδημήσας πρὸς Κύριον ἀναπαύεται νῦν ἐν σκηναῖς δικαίων.

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,
Τίμιος Πρεσβυτέρειον,
Σεπτή Διακονία,
Χορεία τῶν Μοναζουσῶν,
Ἀπορφανισμένε λαέ τοῦ Κυρίου.

Τὰ ἐξαιρέτα προσόντα του, ἡ βαθεῖα του σύνεσις, ἡ ἰκανότης του εἰς τὸ διοικεῖν καὶ οἱ ἀγῶνες του ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ τῶν Πατρικῶν Παραδόσεων, τὸν κατέταξαν ἤδη εἰς τὴν χορείαν τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Ἱεραρχῶν. Ἐτίμησε ἰδιαζόντως τὸν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα. Πλείστα ὅσα θέματα αὐτοῦ ὀφείλουν τὴν ρύθμισιν αὐτῶν εἰς τὸν ἐκλιπόντα Ἱεράρχην. Τό ἀκέραιον τοῦ χαρακτήρος του, ἡ προσήλωσις του εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν, ἡ αὐστηρότης του περὶ τὰ ἥθη, ἡ χρηστὴ αὐτοῦ διοίκησις, ἰδίᾳ ἐν τῷ Γενικῷ Ταμεῖῳ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ ἡ ἀδιάκοπος αὐτοῦ προσπάθεια ὑπὲρ ἀνορθώσεως τῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐν συνδιασμῷ μετὰ τῶν πολυσχιδῶν αὐτοῦ ἀγῶνων κατὰ τῆς καινοτομίας τοῦ νέου καλενδαρίου, ἀνέδειξαν αὐτὸν μέγαν τῇ ἀληθείᾳ Ἱεράρχην καὶ ἐσχέουσιν Ἐκκλησιαστικὴν φυσιογνωμίαν.

Τὴν ζωὴν του ὁλόκληρον κατηνάλωσεν ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος. Ἀνώτερος τὴν ψυχὴν καὶ τὸ φρόνημα, ἄνθρωπος βαθείας πίστεως καὶ μεγάλης θελήσεως, κατόρθωσε νὰ ἐμπνέῃ τὴν τάξιν καὶ πειθαρχίαν καὶ νὰ ἐπιβάλεται εἰς πάντας, ἔχων ὡς μοναδικόν σκοπὸν τῆς ζωῆς του τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἐγνώριζε νὰ ἴσταται πάντοτε ὑψηλὰ καὶ ν' ἀντιπαρέρχηται τοὺς εὐτελεῖς ὑπολογισμοὺς καὶ τὰς ὑποχωρήσεις. Εὐθύς καὶ εἰλικρινὴς ὠμίλει πάντοτε τὴν γλῶσσαν τῆς ἀληθείας, φρονηματίζων καὶ σωφρονῶν τοὺς παρεκτρεπομένους. Συμβιβασμοὺς ἢ συνειδήσεις αὐτοῦ οὐδέποτε ἐγνώρισεν. Ὑπῆρξεν ἀληθινὸς Ἱεράρχης ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ καὶ ὡς τοιοῦτον ἐγνώρισε καὶ ἐτίμησε τὸ

πλήρωμα τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν. Θὰ ἡδύνατο κανεῖς ἐξαίρων τὸ πρόσωπον τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος ἡμῶν, νὰ ἐπαναλάβῃ ὅτι ὁ ἱστορικός Εὐσέβιος, περὶ τίνος μεγάλου ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός, ἔγραφε «οἷον τὸν λόγον τοιόνδε τὸν τρόπον καὶ οἷον τὸν τρόπον τοιόνδε καὶ τὸν λόγον ἀπεδείκνυτο» ἢ χρησιμοποιοῦν τοὺς λόγους του Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζινοῦ πρὸς τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον νὰ εἴπῃ «Γερόντιον ἐπαινῶν ἀρετὴν ἐπαινέσομαι ταυτὸν γὰρ ἐκείνον τε εἰπεῖν καὶ ἀρετὴν ἐπαινέσαι» διότι ὅπως ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἐκεῖνος πατὴρ εἶχεν «βίον μὲν ὁδηγόν θεωρίας, θεωρίαν δὲ σφραγίδα βίου».

Παρ' αὐτοῦ δεχθέντες τὴν χειροτονίαν τοῦ Διακόνου, τοῦ Πρεσβυτέρου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἐπισκόπου, ἐγνωρίσαμεν ὑπὲρ τις ἄλλος τὰς πολλὰς καὶ ἀνεκτίμητους ἀξίας καὶ πνευματικὰς ἰκανότητας τοῦ ἐκλιπόντος πατρός Γέροντος καὶ Ἱεράρχου Κυροῦ Γερωντίου. Εἶδον πολλὰ φορές τὸν αἰοίδιμον Ἱεράρχην, θερμῶς προσευχόμενον καὶ συνεκινήθην βαθύτατα διαφυλάξας ἀνεξίτηλον εἰς τὴν μνήμην μου τὴν σκηνὴν ταύτην τὴν δεικνύουσαν τὴν μεγάλην καὶ θερμουγόν ψυχὴν τοῦ ἐκδημήσαντος Πατρός. Συνοδεύσαντες δὲ τοῦτον ἐν Λονδίῳ, εἰς τὴν περίοδον τῶν μεγάλων δοκιμασιῶν αὐτοῦ ἐθαυμάσαμεν τὴν μεγάλην αὐτοῦ γαλήνην τῆς ψυχῆς ὡς καὶ τὴν προετοιμασίαν αὐτοῦ εἰς τὸν ἐπερχόμενον θάνατον.

Ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ ἐτιπερισσότερον μαρτυρεῖ τὴν ἀγιότητα τοῦ βίου αὐτοῦ, εἶναι τὸ τέλος αὐτοῦ, τέλος ὅπερ ὑφ' ὅλων τῶν παρακολουθησάντων τὸν αἰοίδιμον Γέροντα κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀνεγνωρίσθη ὡς τέλος ἀγίου καὶ δικαίου ἀνδρός. Μία τόσον μεγάλην προαίσθησιν τοῦ προσεγγίζοντος θανάτου καὶ ἐνατένισις αὐτοῦ μετὰ τοσοῦτου θάρρους καὶ ψυχραιμίας τι ἄλλο δεικνύει εἰμὴ ὅτι πρόκειται περὶ Ὁσίου Πατρός. Σημειωθῆτω ἐν παρενθέσει, τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς ὁσιακῆς τελευτῆς του, προειδὼν ταύτην, κατανενυγμένος καί τι καταβεβλημένος, ὑπὸ τῆς ἀσθενείας ἐψαλεν ἀπὸ στήθους ἅπανα τὴν ἀναστάσιμον ἀκολουθία τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα. Προσκαλέσας δὲ ἅμα τὰς παρευρισκομένας μοναχάς, δίδοντας εἰς αὐτάς φῶς ἀνέσπερον νοητῶς ἐκ τοῦ κενοῦ τάφου τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, δεῖγμα καὶ τοῦτον ὅτι ὁ Μακάριος Γέροντας εἰσῆλθε ἐπὶ ζῶν, εἰς τὸν θεῖον γνόφον τῆς ἀτελευτήτου ἡμέρας τῆς αἰωνίου ἀναστάσεως. Ἡ τοιαύτη στάσις, ἐξέπληξε καὶ τοὺς θεράποντας ιατροῦς του.

Σεβασμιώτατοι

Πανοσιολογιώτατοι,

Ἡ πηγὴ ἐξέλιπεν, ὁ ποταμὸς ἐξηράνθη. Ὁ μέχρι

πρότινος πνευματικός ἡμῶν πατήρ καί ἐν Χριστῷ ποδηγέτης μετέθηκε τό πολύμοχθον πολίτευμα ἀπό γῆς εἰς οὐρανόν καί ἤδη ἐντυγχάνει ὑπέρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Ἐν ἡμέραις ὅτε ἀκήρυκτον καί βαρύν ὁ τοῦ Κόσμου ἄρχων τινάσει καθ' ἡμῶν τόν πόλεμον καί, ἀπορφανισμένοι ἤδη διατελοῦντες πνευματικοῦ πατρός, οἷον περιεγράψαμεν καί ἐγνωρίσαμεν ὡς ἱκετεύσωμεν τόν Κύριον ὅπως εὐδοκήσας ἐπίδη

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Ὁ Ἱ. Ναός τοῦ ἁγ. Νικολάου Σαλαμίνας, ἐώρτασε ὅπως κάθε ἔτος τήν ἱεράν πανήγυριν τοῦ ἁγ. Νικολάου, εἰς τήν Ἱ. Μονήν τῆς ἁγ. Αἰκατερίνης, μέ ἄκραν φιλακόλουθον ἱεροπρέπειαν καί ἀγαλίσαι.

Ὁ ἐφημέριος π. Πολύκαρπος Μπεγνῆς, πλαισιούμενος ἀπό τοῦς Ἱεροψάλτας κ. Ἱ. Περγικούρη καί τήν Μοναχὴν Χριστονύφην, ἠύλογησε τήν μεγάλην ἄρτοκλασίαν τῶν προσφερόντων τὰ δῶρα. Κατά τήν θείαν λειτουργίαν ὁ Πρωτονοτάριος κ. Χ. Χαλβατζῆς ὠμίλησε γιά τόν πανηγυρίζοντα ἁγ. Νικόλαον, προστάτην ὀρφανῶν καί χηρῶν καθὼς ἐπίσης καί τῶν ναυτιλομένων. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἀναφέρομεν ὅτι ἐλέχθη ἀπό τόν ὁμιλητήν, ὅτι φίλος τοῦ ναυτικός, ὅταν τό πλοῖο τοῦ εὕρισκετο ἐν κινδύνῳ εἰς τόν Ἀτλαντικόν Ὠκεανόν, ἐρριψε φιαλίδιον μέ ἁγιασμόν τοῦ ἁγίου καί πρὸς μεγάλην κατάπληξιν τοῦ πληρώματος, ἐπηκολούθησε νηνεμία καί ὅλοι ἐδόξασαν τόν ἁγ. Νικόλαον διὰ τό ἐπιτευχθέν θαῦμα.

Μετά τό πέρας τῆς θ. λειτουργίας, ἐπηκολούθησε τράπεζα εἰς ὅλους τοῦς παρευρεθέντας μέ τήν βοήθεια τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐφημερίου καί τῶν φιλακολούθων κυριῶν. Ἐπίσης πρέπει νά ἀναγραφώμεν, ὅτι κατά τήν ἐορτήν τῆς πανσόφου Αἰκατερίνης, ἐγένετο ἐκτενὴς ἀκολουθία εἰς τόν Ναό τῆς Ἀγίας, μέτ' ἄρτοκλασίας καί ἄλλων χριστιανικῶν ἐπακολουθησάντων.

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ...

Ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι κι ἐφέτος, ἐπανηγύρισε ὁ Ἱ. Ναός Ἀγ. Σπυρίδωνος Σαλαμίνας, τήν ἐπέτειον τῆς μνήμης τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος μετά πάσης ἱεροπρεπείας.

Ὁ κάτωθεν τοῦ ἀνηγειρομένου Ἱ. Ναοῦ, ἐκκλησιαστικός χώρος, χάρις εἰς τὰς φροντίδας τῶν ἁγίων Ἐπιτρόπων καί τῶν φιλακολούθων κυριῶν ἦτο κατανυκτικός. Μέ ἐπικεφαλῆς τόν ἀρχιμ. π. Πολύκαρπον Μπεγνήν καί μέ ἱεροψάλτας τόν κ. Περγικούρη κ. Συμεωνίδην ἐγένετο ἡ ἱεροτελεστία.

Ἡ ἄρτοκλασία μέ πληθος ἄρτων ἐπευλογήθη ἀπό τόν ὡς ἄνω Πρεσβύτερον, κατά δὲ τό κοινωνι-

ἐπὶ τόν λαόν αὐτοῦ καί ἀναστήση τόν κατά τήν καρδίαν αὐτοῦ ἐκλεκτόν ποιμένα καί ἡγούμενον ἱκόνον ἐν τῇ Πειραϊκῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ ἀντάξιον διάδοχον τοῦ ἀποιχομένου ἐκλεκτοῦ ἱεράρχου.

Κατατάξει δὲ τόν ἀοίδιμον Ἱεράρχην ἐν χώρα ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων.

Τοῦ ἀοιδίου Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνας Κυροῦ Γεροντίου, εἰη αἰωνία ἡ μνήμη.

κόν ὠμίλησε ὁ Πρωτονοτάριος κ. Χ. Χαλβατζῆς. Μετά τό πέρας τῆς θείας λειτουργίας, ἐπηκολούθησε ἡ γνωστὴ λιτάνευσις τῆς ἱεράς εἰκόνας ἕως τοῦ Δημαρχείου τῆς νήσου καί ταύτην ἠκολούθησαν ὅλο τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Τράπεζα ἀγάπης δέν παρετέθη, λόγω τοῦ ἐπικρατοῦντος μεγάλου πένθους τοῦ μακαριστοῦ Κυροῦ Γεροντίου.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ 17/12/1994 (Π.Ο.Η.)

ΑΠΟΛΥΣΙΣ

Αἰδεσιμώτατον ἱερέα

κ. Δημήτριον Ράικον

Ἱερόν Ναόν Κοιμήσεως Θεοτόκου

Ἐπιδαύρου 14

ΑΘΗΝΑΣ

Αἰδεσιμώτατε,

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν διαμαρτυρίας ἐκ τοῦ ἡμετέρου καί ξένου λαϊκοῦ στοιχείου προφορικός καί ἐγγράφους περὶ σκανδαλισμοῦ συνειδήσεων προσερχομένου ἐκ ποικίλων προκλήσεων σας ἀπαδουσῶν εἰς τό ἱερατικόν ἀξίωμα καί κατονομαζομένων γραπτῶς, ἐτι δὲ καί τήν τηλεοπτικὴν ἐκπομπὴν μέ βαρείας ἐναντίον σας κατηγορίας, ἐλάβομεν ἀπόφασιν ὀριστικὴν περὶ ἀπολύσεώς σας ἐκ τῶν τάξεων τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς καθ' ἡμᾶς ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Ἐντέλεσθε ὅθεν ὅπως τοῦ λοιποῦ παύσετε νά λειτουργεῖτε εἰς τόν Ἱερόν Ναόν ἐνθα ἐφημερεύετε καί εἰς οἷονδήποτε ἄλλον ναόν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, μηδὲ εἰς πανηγυρίζοντας ἱερούς ναοὺς μετ' ἄλλων κληρικῶν τῆς ἡμετέρας δικαιοδοσίας.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ ΠΕΡΙ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

Ἀναδημοσιεύουμε ἀξιόλογη ἐπιστολή τοῦ λογιωτάτου Ἱερομονάχου Θεοδωρήτου στό περιοδικό «Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ» σχετικῶς μέ τό μυστήριο Κυπριανοῦ, ἀναγκαία γιά τοὺς ἀγνοοῦντας καί παρασυρομένους ἀπό τίς ἐντυπωσιακές αὐτοδιαφημίσεις του.

Ἡ ἐπιβράβευσις ἐνός σχίσματος...

Ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα, Χαῖρε ἐν Κυρίῳ πάντοτε.

Ἡ νέα σου ἐπιστολή μέ τά πολλά ἐρωτηματικά της γιά τίς ἐξελίξεις στό σῶμα τῶν «Ἐνισταμένων» δέν μέ βρῆκε ἀνέτοιμον. Εἶμαι συνδρομητής στό περιοδικό «Ὁρθόδοξος ζωή» τῆς Ρ. Διασποράς καί διάβασα πρό ἡμερῶν τό ἄρθρον: «Ἡ Ἐκκλησία τοῦ παλαιοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἑλλάδος», ὅπου στό τέλος τοῦ ἐπισυνάπτεται ἀπόσπασμα τῶν πρακτικῶν τῆς Ρ. Συνόδου μέ ἡμερομηνία 28 Ἰουνίου 1994. Εἰς αὐτό περιέχεται ἡ ἀπόφασις τῆς Συνόδου νά δεχθῇ εἰς κοινωνίαν τόν Μητροπολίτην Κυπριανόν καί τόν Ἐπίσκοπον Φώτιον τῆς Βουλγαρίας (σ. 49/50).

Πρίν προχωρήσω εἰς τήν κριτικήν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς θά μοῦ ἐπιτρέψης νά ἐκφράσω τήν θλίψιν μου διά τήν προχειρότητα μέ τήν ὁποίαν ἐχειρίσθησαν τό σοβαρόν αὐτό θέμα οἱ Ρῶσοι. Ἀντί νά ἐρωτήσουν προηγουμένως τόν Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον καί τήν Σύνοδόν του περί τοῦ ἀνδρός καί διατί καθρέθη, ἀνέθεσαν τήν ἐξέτασιν τοῦ θέματος σέ τριμελῆ Ἐπιτροπή ἐκ Ρώσων, οἱ ὅποιοι, ὡς εἶναι φυσικόν, ἀγνοοῦν τά τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Καί ἐνῶ ἀπό τό 1979 ἔχουν συνοδικῶς ἀποφανθῇ ὅτι δέν θά κοινωνήσουν μέ τίς παρατάξεις τῶν Γ.Ο.Χ., ἐάν προηγουμένως δέν ἐνωθοῦν, ἰδοῦ ὅτι σήμερα πράττουν τό ἀντίθετον! Ἐγραφαν τότε (1979), καταλήγοντας στήν Συνοδική τους ἀπόφασιν: «Ὅπως καί ἂν ἔχουν τά πράγματα, ἡ ἡμετέρα Σύνοδος, μή διαθέτουσα τήν ἐξουσίαν ὅπως ἐπιλύῃ προβλήματα προκύπτοντα εἰς τήν ἐκκλησιαστικήν ζωήν ἐν Ἑλλάδι, θά συνεχίσῃ νά παρακολουθῇ μετά προσοχῆς τὰς ἐκεῖ ἐξελίξεις, προσφέρουσα τὰς δεήσεις αὐτῆς, ὅπως ὁ Κύριος βοηθήσῃ τοὺς Ἕλληνας ἀδελφούς ἡμῶν εἰς τήν ἀποκατάστασιν τῆς Κανονικῆς τάξεως εἰς τήν ἐκκλησιαστικήν ζωήν, πράγμα τό ὁποῖον θά ἐπιτρέψῃ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΟΜΑΛΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΜΕΤ' ΑΥΤΩΝ» (σ. 4 τῆς ἐλλ. μεταφράσεως).

Πρέπει δέ νά προσθέσω, ὅτι τά περί τῆς ἱστο-

ρίας τῶν ἐπισκοπικῶν σχισμάτων ἐν Ἑλλάδι τά ἐπληροφορήθη ἡ Ἐπιτροπή ἀπό σχετικήν μελέτην τοῦ ἐπισκόπου Χρυσοστόμου τῆς Καλλιφορνίας, ὁ ὁποῖος ἐχειροτονήθη ὑπό τοῦ Κυπριανοῦ! Διατί ἀδιαφόρησαν νά διαβάσουν τήν ἀσυγκρίτως πληρεστέραν, σοβαράν, καί ἀμερόληπτον μελέτην τοῦ κ. V. MOSS «Ὁ ἱερός ἀγών τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος»; Εἰς αὐτήν θά διάβαζαν καί τά ἐξῆς:

«Πάντως αὐτός (ὁ Ἀρχιεπ. Χρυσόστομος) καί ἡ Σύνοδος του ἔκαναν ἀρχή τόν Νοέμβριον τοῦ 1986 καθαιρώντας τόν Ὁρωπού καί Φυλῆς Κυπριανόν, πού γιά κάμποσα χρόνια ὑπῆρξε ἀγκάθι στήν σάρκα τῶν Φλωρινικῶν Ἐπισκόπων... Ἀλλά ὁ Κυπριανός, ὅπως καί ὁ Αὐξέντιος, ἀγνόησε τίς ἀποφάσεις τῆς Φλωρινικῆς Συνόδου καί συνεχίζει νά κτίζῃ τήν δική του «Ἐκκλησία», μακριά καί σέ ἀντίθεση πρὸς ὅλους τοὺς Ἕλληνας παλαιοημερολογίτας, θεωρώντας ἑαυτὸν ὡς τόν πρῶτον καί μόνο ἱεράρχη στήν Ἑλλάδα, πού ἔχει ὀρθή ὁμολογία πίστεως» (σ. 164).

Εἶναι ἡ δευτέρα φορά πού ἡ Ρ. Σύνοδος ἀπόσκλητα ἀναμινύεται εἰς τά ἐσωτερικά τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Ἡ πρώτη ἐγένετο τό 1971 μέ τήν ἀναγνώριση τῶν Ματθαϊκῶν, μέ τά γνωστά θλιβερά ἐπακόλουθα, πού ἔπρεπε νά τοὺς ἔχουν γίνει μαθήμα...

Τό περίεργον εἶναι ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τοῦ 1994 ἀναφέρει ὡς δικαιολογητικόν συνάψεως κοινωνίας μετὰ τοῦ Κυπριανοῦ, τό ὅτι ἀμφότεραι αἱ Σύνοδοι «τό αὐτό ἀκριβῶς ἐκκλησιολογικόν πιστεύω».

Καί ὅμως! Ἐνῶ ὁ Κυπριανός πιστεύει καί συνεχῶς, εὐκαίρως - ἀκαίρως τονίζει τήν ὑπαρξιν Χάριτος εἰς τό Νέον, ἡ Ρ. Διασπορά ἤδη ἀπό τό 1974 εἶχε δηλώσει τήν ἀντίθεσίν της σέ μιά τέτοια διακήρυξη. Ἰδοῦ τά λόγια της: «Ὅσον ἀφορᾷ τήν ἐρώτησιν τήν ἀναφερομένην εἰς τήν παρουσίαν τῆς Χάριτος ἐν τῷ μέσῳ τῶν Νεσημερολογιτῶν, ἡ Ὁρθόδοξος Ὑπερόριος Ρωσική Ἐκκλησία δέν θεωρεῖ οὔτε ἑαυτήν οὔτε ἄλλην τινά τοπικήν Ἐκκλησίαν ὡς ἔχουσα αὐθεντίαν τοῦ νά καταλήξῃ εἰς μίαν τελικήν ἀπόφασιν, μέχρις ὅτου μία τελική καί αὐθεντική ἀπόφασις ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου λάβῃ χώραν ὑπὸ ἀρμοδίως συγκεκριμένης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, μέ τήν ἀπαραίτητον συμμετοχήν τῆς ἐλευθέρας Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας».

Συνεπώς ούτε στο σημείον αυτό έχουν οι ενιστάμενοι του κ. Κυπριανού τό αυτό πιστεύω μέ την Ρ. Σύνοδον!

Τό σοβαρώτερον όμως είναι ότι δέν άντελήφθησαν οι Ρώσοι πώς έγινε επίσκοπος καί έν συνεχεία Πρόεδρος Συνόδου ο κ. Κυπριανός. Ήγνόησαν την σοβαρότητα του σχίσματος του 1979 καί έν συνεχεία του 1984, περί των οποίων σου έχω γράψει έκτενώς στίς δύο προηγούμενες επιστολές μου.

Θά ήθελα έδω νά σου προσθέσω καί τό έξής σοβαρώτατον.

Ενώ τό σφόδρα άδικαιολόγητον σχίσμα του 1984 τό έστήριξε καί αυτός, ως τό πρώτον, σέ καθαρά λόγους έκκλησιολογικούς - έπειδή δηλαδή δέν όμολογοϋσαν οι συνάδελφοι του την ύπαρξιν Χάριτος στό Νέον -, έρχεται μετ' όλίγον νά άναίρεση ό ίδιος τό πιστεύω του αυτό καί ν' άποδείξη ότι όλη ή φιλολογία περί έκκλησιολογικής διαφοράς του ήτο μία καθαρά ύποκρισία καί θέατρον! Διαιτί τό γράφω αυτό; Διότι έλθών εις πλήρη κοινωνίαν μετά των Ρουμάνων πλαισημερολογιτών ούδόλως συνεκινήθη ή έρεϋνήσε γιατί αυτοί πιστεύουν την άπώλειαν της Χάριτος από τό Νέον! Άποδείξεις των λεγομένων μου, τό γεγονός της άναμυρώσεως παντός προσερχομένου από τάς τάξεις των νεοσημερολογιτών εις αυτούς!

Αντιλαμβάνεσαι τώρα, άγαπητέ μου Άνδρέα, σέ τί τρομερές άντιφάσεις καί ύποκρισίες κινείται καί δρᾷ ό επίσκοπος Φυλής... Διότι όπως θά άντελήφθης, δέν συμφωνεί έκκλησιολογικώς ούτε μέ την Ρ. Διασποράν, ούτε μέ την Έκκλησίαν των Γ.Ο.Χ. Ρουμανίας, παρά μόνο μέ τόν έαυτόν του!

Συνοψίζων σου ύπενθυμίζω τά εξής: "Οτι διά του Καλλιστινού σχίσματος του 1979 επέτυχε την μιτροφορίαν, συγχρόνως όμως καί την καθαίρεσίν του. Διά του προσωπικού του σχίσματος τό 1984 επέτυχε την ανεξαρτοποίησίν του καί την προεδρίαν, αλλά καί νέαν καθαίρεσιν. Διά δέ της έγκύκλιου του Νο 1 της 5.4.1985 άπεκάλυψε όλον τό είδεχθές καί σκοτεινόν σχέδιον αυτού καί των συνεργατών του, την διάλυσιν δηλαδή πάσης Συνοδικής άρχής του παλαιού Ήμερολογίου, άφού είχε ήδη άντετείλει ό έωθινός εκ Φυλής άστήρ, ό όποιος «μέ άναπεπταμένην την σημαίαν» κατά των παλαιοσημερολογιτών συναδέλφων του, των «ναυαγησάντων περί την πίστιν καί δικαιοσύνην», «θά πράξη πάν ό,τι ή άρχιερατική του συνείδησις του επιβάλλει»!

Γιατί σου τονίζω τά άνωτέρω; Διότι άρχάς του 1994 σέ τηλεοπτική έκπομπή του σταθμού ΤΗΛΕΤΩΡΑ καί σέ έρώτηση του δημοσιογράφου, άν υπάρχουν καί άλλοι παλαιοσημερολογίται έν Έλ-

λάδι, πλήν της Συνόδου των Ένισταμένων, άπήντησε ό συνώνυμος ύποτακτικός του: «Υπάρχουν μερικές ομάδες πού πιστεύουν ότι μόνον αυτές θά σωθούν»! Καί δέν έντρέπονται νά κυκλοφοροϋν σέ κασσέττες ανά την Έλλάδα τά άνωτέρω κατορθώματά των...

Ίδού φίλτατε, ό τελικός σκοπός των σχισμάτων του: ή άνάληψις της άρχηγίας των Γ.Ο.Χ. Έλλάδος! Καί τό πράγμα άκούγεται κάπως φυσικόν, άφού οι πάντες «έναυάγησαν περί την πίστιν», καταντήσαντες άπλές ομάδες, ένω αυτός προίσταται ολοκλήρου Συνόδου Ένισταμένων.

Άλήθεια όμως, περί ποιās Συνόδου δημαγωγεί ότι προίσταται; Πρόκειται στην πραγματικότητα περί μιās δήθεν Συνόδου, άφού Πρόεδρος είναι ό ίδιος καί μέλη της δύο βοηθοί επίσκοποι ύποτακτικοί του! Ή πραγματική Σύνοδος πρέπει νά έχει ως μέλη Έπισκόπους μέ πλήρη δικαιώματα, οι όποιοι θά ποιμαίνουν επσκοπός καί δέν θά είναι τιτουλάριοι. Όσον άφορᾷ διά τούς 3-4 επίσκοπους του Έξωτερικού, αυτούς τούς χρησιμοποiei όταν θέλη νά πληθύνουν αι ύπογραφαί πού θά επικροτοϋν την μοναδικήν γνώμην καί άπόφασίν του. Ούδαμού της Έλλάδος έχει χειροτονήσει επίσκοπον: τά πάντα κυβερνᾷ ό ίδιος ως σουπερ Έπίσκοπος της Έπικράτειας, μέ άποτέλεσμα νά κάνη καί τόν πάπα νά ζηλεύη...

Συνεπώς ή Σύνοδος Ένισταμένων δέν είναι άλλο τίποτα παρά... ό «Μητροπολίτης» Κυπριανός, ό όποιος άποφασίζει καί διατάσσει!.. Θλιβερά ιστορία πού ύπενθυμίζει την τακτικήν Τόμπρου. Πρόκειται γιά μία υπερτροφική φιλοδοξία πού διατηρείται καί αύξάνει από την ύποκρισίαν καί το ψεύδος, την ιεροκατηγορίαν καί την πλαστογραφίαν της άληθείας.

Αυτά πρὸς τό παρόν, άγαπητέ μου Άνδρέα, καί εύχου διά νά ανανήψουν καί όσοι τόν ακολουθοϋν, διότι χωρίς νά τό αντιλαμβάνωνται, μάχονται τίς θυσίες καί τά παλαίσματα τόσοσν άγνων ψυχών, πού μᾶς παρέδωκαν την ιεράν σκυτάλην του τόσο προδομένου ι. άγώνος.

Μετά της έν Κυρίῳ αγάπης καί εύχών
Ιερομ. Θεοδώρητος

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

1. ΠΡΟΣ ΤΗΝ Καν ΑΛΙΚΗ ΓΙΩΓΟΠΟΥΛΟΥ - ΜΑΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

2. ΠΡΟΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

3. ΠΡΟΣ ΚΑΘΕ ΑΡΜΟΔΙΟΝ

Σεβασταί μας Κυρίες,

Μετά μεγίστης θλίψεως εδιάβασα κατά την διεθνή ημέραν διά τό δικαίωμα της άμβλωσης εις την έφημερίδα τά ΝΕΑ τοῦ 1994 ρεπορτάζ της Κας Λίτσας Γκούνη, Σπύρου Δημητρέλλη καί Εὔης Έλευθεριάδου διά τοῦ ὁποίου παρουσιάζεται ὡς έπίτευγμα γιά τίς γυναίκες τό δικαίωμα διά τοῦ Νόμου 1609/1986 νά δολοφονοῦν μέσα στά σπλάχνα τους τά έμβρυα, τά ὁποία ἀφοῦ οἱ ἴδιες τά έφεραν εις τήν ζωήν μετά δέν τά θέλουν καί τά θανατώνουν οἱ ἴδιες μέ τήν ἰδικήν των θέλησιν.

Δέν γνωρίζομεν τοῦς λόγους διά τοῦς ὁποίους προβαίνουν εις αὐτό τό εἰδεχθές έγκλημα. Έάν μέν εἶναι οικονομικός θά μπορούσε ἡ Πολιτεία διά σχετικοῦ νομοθετήματος νά ἀναλάβῃ τήν καταβολήν, κάμνω μίαν πρότασιν, ενός βοηθήματος ἔστω 30.000 μηνιαίως διά κάθε παιδί ἀπό τά 3 παιδιά καί ἄνω καί μέχρις τῆς ἡλικίας των 18 ἐτῶν. Έάν πάλιν ἡ αἰτία εἶναι, ὅτι οἱ μητέρες ἐργάζονται, ἡ ὅτι δέν μποροῦν νά κοπιάζουν διά νά τά θρέψουν, ἡ θέλουν νά εἶναι ἐλεύθερες νά κάμνουν τίς βόλτες τους, ἡ νά διασκεδάζουν τότε θά μπορούσαν νά τά παραδίδουν σέ βρεφικούς σταθμούς, οἱ ὁποιοί μέ μέριμνα τῆς Πολιτείας καί τῆς Έκκλησίας νά τελειοποιηθοῦν καί νά αὐξηθοῦν τόσον ὥστε νά μποροῦν ν' ἀνταποκριθοῦν σ' αὐτές τίς ἀνάγκες.

Λυπούμεθα δέ διότι αἱ γυναικεῖαι ὁργανώσεις τῆς Ελλάδος προέβησαν κατά τό παρελθόν εις κινητοποιήσεις διά, νά ψηφιστῇ ὁ Νόμος 1609/86 πού δίδει τό πράσινο φῶς στίς γυναίκες νά δολοφονοῦν τά παιδιά τους. Εἶναι καί αὐτό σημεῖον τῶν καιρῶν. Δέν πιστεύουν αὐτές αἱ γυναίκες ὅτι ὑπάρχει ΘΕΟΣ ΔΙΚΑΙΟΣ ΚΡΙΤΗΣ, Ο ΟΠΟΙΟΣ θά τίς καταδικάσῃ εις τήν ΑΙΩΝΙΟΝ ΚΟΛΑΣΙΝ; Δέν τίς ἐλέγχει ἡ συνείδησίς των; Ίσως εἶναι ἄθεες ἡ πιστεύουν εις τήν ὕλην καί τά εἰδῶλα; Πόσα χρόνια θά μπορούσαν νά ζήσουν ἐδῶ στήν γῆν; Σύντομα τά χρόνια περνοῦν καί θά ἔλθῃ ἡ ἡμέρα πού θά παρουσιασθοῦμεν ὅλοι μας στόν Δίκαιον Κριτήν καί τότε θά τίς κλαίμῃ διότι ἡ καταδίκη εἶναι ἀναπόφευκτος, ἐάν φυσικά φύγουν ἀπ' ἐδῶ δίχως μετάνοιαν εἰλικρινή, καί αἰώνιον.

Ἡ Κυρία Γιωτοπούλου - Μαραγκοπούλου εις τήν προσπάθειάν της νά μειώσῃ τήν σοβαρότητα τοῦ ἐγλήματος αὐτοῦ τό παραλληλίζει μέ τό ἄλλο ἐπίσης έγκλημα, ἀπό ἀδιαφορίαν, ὅπου κάθε χρόνον πεθαίνουν 7.500.000 παιδιά ἀπό πείνα σέ ὅλον τόν κόσμον. Θά ἤθελα νά τῆς ἀπαντήσω, ὅτι οἱ θάνατοι ἀπό πείνα τῶν παιδιῶν δέν γίνονται ἀπό τοῦς γονεῖς των καί ὁ ἀριθμός αὐτός ἀφορᾷ ὅλον τόν κόσμον καί ὄχι μόνον τήν Ελλάδα, ὅπου κανεῖς δέν πεθαίνει ἀπό πείνα, καί ἔπειτα κατά ποῖαν λογικήν ἔστω ἂν διαπράττετε ἓνα ἄλλο έγκλημα θά πρέπη ἡμεῖς νά πράττωμεν ἄλλο εἰδεχθέστερον, ὅπως εἶναι ὁ φόνος τῶν ἀνυπερασπίστων ἐμβρύων; Καί ἐνῶ ἀπεναντίας εις τήν περίπτωσιν τῶν θανάτων ἀπό πείνα οἱ διάφοροι διεθνεῖς ὁργανισμοί κινούνται καί ἀποστέλλουν σημαντικές βοήθειες πρός τοῦς πεινασμένους, ἡμεῖς συμβάλλομεν εις τήν νομιμοποίησιν τῶν ἐγκλημάτων τῶν ἀμβλώσεων καί γινόμεθα συνένοχοι ὅλων αὐτῶν τῶν φόνων, ὅπου κατά τά ἀναγραφόμενα εις τήν έφημερίδα ΤΑ ΝΕΑ ἀνέρχονται ἀπό 400.000/450.000 παιδιά ἐτησίως καί σέ μιά περίοδο ὅπου ἡ Πατρίδα μας βαδίζει εις τόν ἀφανισμόν ἀφοῦ αἱ γεννήσεις ἀνέρχονται εις τό 1.70% ἐτησίως ἐπὶ τοῦ πληθυσμοῦ ἐνῶ διά νά ἐπιβιώσωμεν ὡς Έθνος πρέπει νά εἶναι 2.4% ὅσοι εἶναι καί οἱ θάνατοι. Αἱ συνέπειαι δέ εἶναι ἀκόμη σοβαρότεραι διότι ὑπάρχει πάντοτε ἡ τάσις πρός μετανάστευσιν.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι αἱ γυναῖκες πού ὑποβάλλονται εις τάς ἀμβλώσεις ζοῦν ἀπό τώρα τήν κόλασιν καί εἶναι δυστυχεῖς, αἰσθάνονται κατάθλιψιν, ἀνίαν καί ἀγχος, ὥστε νά χρησιμοποιοῦν ἐν ἀφθονία τά ἡρεμιστικά φάρμακα διά νά ἡρεμήσουν δι' ὀλίγον μέ ἀποτέλεσμα ἡ κατανάλωσις τῶν ἡρεμιστικῶν νά αὐξηθῇ σημαντικά, διά τήν ψυχικήν κατάστασιν αὐτήν ἡκουσα ὁμολογίας γυναικῶν εις τήν Ρωσικήν τηλεόρασιν.

Σᾶς παρακαλοῦμεν νά ἔλθετε εις μετάνοιαν καί ἐπικαλούμεθα τήν συνεργασίαν σας διά νά σταματήσῃ αὐτό τό μεγάλο καί νομιμοποιηθέν έγκλημα καί ἵνα ἀποβῇ ἡ ἐνέργειά μας αὐτή πρός τό πραγματικόν ὄφελος καί τῶν γυναικῶν καί τοῦ Ἑλληνικοῦ Έθνους, ὅπως συσταθῇ μιά ἐπιτροπή ἀπό ἐκπροσώπους τῶν γυναικείων ὁργανώσεων καί ἄλλων κοινωνικῶν καί πνευματικῶν ὁργανώσεων, αἱ ὁποῖαι καλοῦνται νά ὀρίσουν τά πρόσωπα πού θά τίς ἐκπροσωπήσουν γνωρίζοντάς μας σχε-

τικῶς τό ταχύτερον δυνατόν, οὕτως ὥστε νά συνέλθωμεν καί ἐν συνεργασίᾳ καί κοινῇ συναινέσει ἐτοιμάσωμεν μίαν νέαν τροπολογίαν τοῦ Νόμου 1609/86 πού νά ἱκανοποιεῖ τό καλῶς ἐννοούμενον πνευματικόν καί υἱικόν συμφέρον τῶν γυναικῶν, συγχρόνως δέ καί τό Ἔθνος καί τήν Ὁρθόδοξον Χριστιανικήν Πίστιν οὕτως ὥστε εὐκόλως θά ὑποβληθῇ πρὸς ψήφισιν ἀπὸ τό ἐθνικόν Κοινοβούλιον διὰ νά ἔχετε συνάμα καί μεγάλην ἐξ Ὑψους ἀνταμοιβήν ἀπὸ τόν Οὐράνιον Πατέρα μας, Ὁ Οἰοῖοι καταγράφει ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ὅλες μας τίς σκέψεις, θά χαροποιήσωμεν ὅλες τίς Οὐράνιες Δυνάμεις, προσέτι δέ θά καταί-

σχυνθοῦν οἱ ἐχθροί τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, οἱ ὅποιοι πολλὰ θά ἐπλήρωναν διὰ νά θανατώνωνται ἐτησίως 400.000/450.000 ἑλληνόπουλα, τὰ ὅποια θά ἐνίσχυαν τήν ἄμυναν τῆς Πατρίδος μας, ὥστε νά μήν ἀπειλεῖται σήμερον πανταχόθεν καί θά ἐδοξάζετο καί ἡ Ἑλλάδα μας καί ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ ἡ ὁποία προορίζεται νά ζω-γονῇ μεταδίδοντας τοὺς ἀνεκτιμήτους θησαυροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς πάντα τὰ ἔθνη. Μετ' ἀδελφικῶν ἐν Κυρίῳ Χαιρετισμῶν Πατὴρ Διονύσιος Ἱερός Ναός Ἀγίας Φωτεινῆς Πάνορμος Καλύμνου Τ.Κ. 85200

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

τοῦ ζηλωτοῦ κ. Ἀριστομένη Καλογερόπουλου στίς σοφιστεῖς τῶν μοναχῶν τῆς Γορτυνίας Ἀντωνίου Γεωργαντᾶ καί Νικοδήμου Χριστοδουλοπούλου, χωρίς σχόλια.

Πάτερ Ἀντώνιε, ἐν Κυρίῳ χαίρειν.

Ἀφορμὴ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς εἶναι τό βιβλίον σου «Οἱ ΣΧΙΣΤΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ», ἐν τῷ ὁποίῳ γράφεις ἀλήθειαν, ἀλλά καί ἀναλήθειαν, εἴτε ἐν γνώσει, εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ σου.

Καί ὅσα μὲν κατηγορεῖς τοὺς Νεοσημερολογίτας καλῶς ποιεῖς, καί οὐδεὶς μοι λόγος περὶ τούτων, ὅσα δέ γράφεις περὶ τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν εἰς ταῦτα ἡ ἐνστασις ἡμῶν, οὐχ ὅτι εἰς πάντα ψεύδεσαι, ἀλλὰ συγκαταβατικῶς λέγομεν ὅτι, ἔχεις μὲν ζῆλον Θεοῦ, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν καί ἄκουε.

Εἰς τὴν σελίδα 38 τοῦ βιβλίου σου, γράφεις καί φρονεῖς βεβαίως, ὅτι τὰ μῆλα τῆς Χρυσοβαλάντους εἶναι ἰσότητος θεομπαιξία, μέ τὰς ἀποκαλύψεις τῶν πλανεμένων ὁραματιστριῶν Νεοσημερολογισσῶν, Ἀδελφικῶς συνιστῶμεν πρό σέ, νά μετανοήσης περὶ τούτου, πρὶν κλείσῃ ἡ θύρα τῆς μετάνοιας, καί ἐάν δέν ἔχῃς ἀναγνώσῃ τό Συναξάριον τῆς Ἀγίας, καλῶς θά ποιήσῃς νά τό ἀναγνώσῃς καί θά ἰδῇς ὅτι πρὸ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, ἔλαβεν ἕτερα τρία μῆλα καί ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης Ἰγνάτιος, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ναυκλήρου, ἀποσταλέντα παρὰ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ταυτοχρόνως τοῖς δυοῖς τούτοις.

Εἰς τὴν σελίδα 66 πολλὰ πραγματεύεσαι περὶ Παλαιοσημερολογιτῶν. Ἐνταῦθα ἄλλοτε χωρίζεις ἑαυτὸν ἐκ τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν, ἄλλοτε ἐνοῖς σεαυτὸν μετ' αὐτῶν, μὴ διευκρινίζων εἰς ποίαν Ἐκκλησίαν ἀνήκεις ἐκ τῶν 4-5 αὐτῶν. Γράφεις λοιπὸν οὕτως. «Εἶμαι ὑποχρεωμένος νά

ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν... γιὰ νά μήν κατακριθῶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, σὰς λέω, ὅτι ἡ Παλαιοσημερολογίτικη ἐκκλησία (ἢ μάλλον οἱ παλ/κες ἐκκλησίαις) δέν εἶναι ἡ ἀληθινὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, διότι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία, καί ἐμεῖς βλέπομεν 4-5 Ἐκκλησίας, 4-5 συνόδους, 4-5 Ἀρχιεπισκόπους τοὺς ὁποίους δέν χωρίζει δογματικὴ ἰδεολογία ὥστε νά δικαιολογηθῇ ὁ χωρισμὸς μεταξύ τους, καί νά διακρίνομεν ἐκεῖνον ποῦ πορεύεται σωστά καί νά τὸν ἀκολουθήσωμεν, ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς χωρίζει ἡ φιλαρχία, ἡ κενοδοξία, ἡ ὑπερηφάνεια... ἀλληλοκαθαιροῦνται καί ὅταν συμφιλιωθοῦν σηκώνουν τίς καθαιρέσεις».

Κατὰ τὴν σὴν σοφίαν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι οὔτε ἡ Νεοσημερολογίτικη, οὔτε ἡ Παλαιοσημερολογίτικη, τότε ποία εἶναι; Σὺ εἰς ποίαν ἀνήκεις; Ἄρα εἶσαι ἐκτός Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καί τότε πῶς τυφλὸς ὢν, ἀξιοῖς νά ὀδηγήσῃς ἐτέρους τυφλοὺς; Θά σοῦ εἰπῶμεν τό τοῦ Εὐαγγελίου, τό «Πλανᾶσαι μὴ εἰδὼς τὰς Γραφὰς καί τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ». Τοῦτο τό παθαίνεις ἐπειδὴ ἄφησες τό Εὐαγγέλιον καί τὰ Πατερικὰ διδάγματα καί ἀπεδόθης ὅλος εἰς τὰς ἀμαρτίας τῶν ἄλλων, ἀμαρτίαις οἱ ὁποῖαι δέν ποιοῦν σένα εὐσεβέστερον.

Συγχύζεσαι ἐκ τῶν πολλῶν Παλαιοσημερολογιτικῶν Ἐκκλησιῶν, μὴ ἔχων διάκρισιν, ὅτι οὔτε ὅλες τοῦτες οἱ Ἐκκλησίαι εἶναι τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὅτι μία ἐκ τούτων εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ποία εἶναι; Ἀπάντησις. Εἰς ποίαν ἐφάνη τό 1925 ἡ ἐμφάνησις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ; Ἐκεῖνη εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Θά μάς εἴπῃς. Ἀπὸ τότε ἐγιναν 4-5 Ἐκκλησίαις. Ἀπαντῶμεν. Ἄς βάλῃμεν τάξιν. Ἡ πρώτη σχισθεῖσα εἶναι τῆς Κοινότητος, ἡ ὁποία δέν ἠθελε τοὺς ἐπιστραφέντας Ἀρχιε-

ρεῖς ἐν ἔτει 1935. Τούτῃ ἡ αἵρεσις εἶναι ἀκέφαλος, πλὴν τούτου, τὸ ὄνομά της δείχνει ὅτι εἶναι αἵρεσις, ἕως σήμερον (ἂν καὶ εἶναι νεκρά) ὁμως τηρεῖ τὸ ἀσεβές ὄνομά της (ΚΟΙΝΟΤΗΣ), ἡ δὲ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὀνομάζεται ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Δευτέρα ἀποσχισθεῖσα Ἐκκλησία, μᾶλλον αἵρεσις, εἶναι ἡ Ματθαϊκὴ ἡ ὁποία ἀπεσχίσθη ἐν ἔτει 1937. Τοῦτοι καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο τους φαίνονται αἰρετικοί, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ὄνομά τους, ἕως τοῦ 1979 ἔκαυχόντο καὶ ὀνομάζοντο «ΠΑΡΑΤΑΞΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ», τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐγγράφως τοὺς ἀπέδειξα ὅτι εἶναι αἰρετικοί φαινόμενοι, πλὴν τῶν ἄλλων καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτῶν. Ἀπὸ τότε ἀφαίρεσαν τὸ «ΠΑΡΑΤΑΞΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ» πλὴν ἔμειναν ἀμετανόητοι εἰς τὴν αἵρεσίν τους.

Τρίτη ἀποσχισθεῖσα αἵρεσις ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἦτο ἡ πρό 12 ἢ 15 ἐτῶν, αὐτὴ ἡ ὁποία ἐποίησεν ὁ Ἀντώνιος, ὁ ὁποῖος ἐχειροτόνησεν Ἐπισκόπους μὲ τὸ κιλόν, ἡ ὁποία ἀργότερον ἐπέστρεψεν καὶ πάλιν εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' ἔμεινεν ὁμως τὸ ἀπομεινάρει ἐκείνης ἡ τοῦ Κυπριανοῦ «ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ». Τούτῃ ὅτι εἶναι αἵρεσις φαίνεται, καὶ ἐκ τοῦ τρόπου, καὶ ἐκ τοῦ χρόνου καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος.

Ἔως ἐδῶ ἐχωρίσαμεν τὰ τέσσερα, πέντε ἄχυρα, καὶ ἔμεινεν ὁ οἶτος, δηλαδὴ ἐχωρίσαμεν τίς 4-5 Παλαισημερολογίτικες αἵρέσεις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία εἶναι σήμερον ἐν ἔτει 1994, ἡ ἔχουσα Ἀρχιεπίσκοπον τὸν Χρυσόστομον, καὶ τὰ γραφεῖα της εἰς τὴν Κάνιγγος 32.

Παρέλειψα καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ Αὐξεντίου ἡ ὁποία ἐγίνε ἐπειδὴ τὸν καθήρεσαν ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ ἀξιώματος. Ἐάν καλῶς ἢ κακῶς τὸν καθήρεσαν τοῦτο ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει, ἐγὼ ἕνα γνωρίζω, ὅτι δέν ἔπρεπε μετὰ τὴν καθαίρεσίν του νὰ ποιῇ σχίσμα.

Καὶ πάλιν πάτερ Ἀντώνιε, συγχύζεσαι ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν τῶν Ἐπισκόπων, ἢ Ἱερέων ταυτίζων τοὺς Ἀρχιερεῖς ἢ Ἱερεῖς μὲ τὴν Ἐκκλησίαν. Καθὼς εἶναι ἄλλο οἱ κακοὶ ἱατροί, καὶ ἄλλο ἡ καλὴ ἱατρικὴ Ἐπιστήμη, ἔτσι λοιπὸν εἶναι καὶ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας ἄλλο οἱ ἁμαρτωλοὶ κληρικοί, καὶ ἄλλο ἡ ἁμωμος Ἐκκλησία. Οἱ κληρικοὶ σφάλλουν καὶ ἁμαρτάνουν, ἡ δὲ Ἐκκλησία οὔτε σφάλλει οὔτε ἁμαρτάνει. Συμπέρασμα. Τούτῃ εἶναι ἡ μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ἔχουσα σήμερον Ἀρχιεπίσκοπον τὸν Χρυσόστομον, καὶ ἔδραν καὶ γραφεῖα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 32.

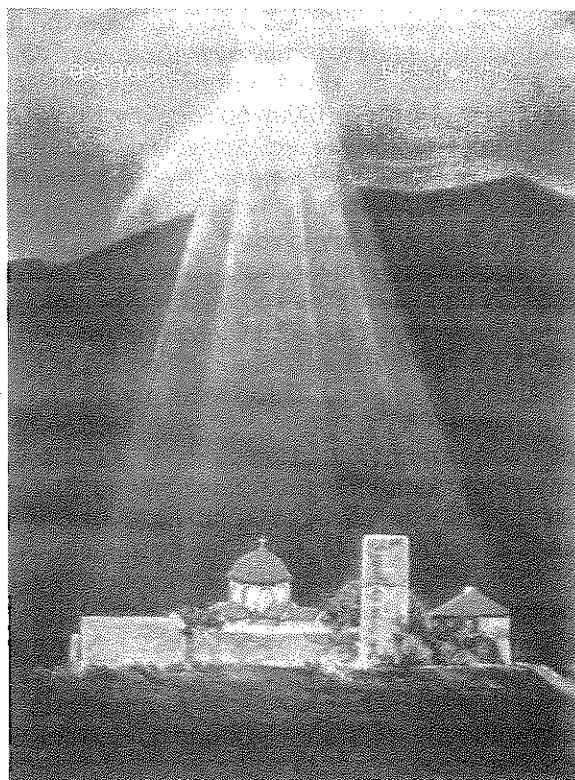
Καὶ πάλιν συγχύζεσαι ἐκ τῶν ἀλληλοκαθαιρέσεων. Ἄκουε. Μετὰ τὴν Α' Οἰκ. Σύνοδον, ἐποίησαν καὶ οἱ Ἀρειανοὶ πολλὰς Συνόδους, καὶ κανό-

νας ἐξέδωκαν, καὶ ἀναθεμάτισαν τοὺς ὀρθοδόξους. Τί λέγεις; Ὅλες οἱ Σύνοδοι καὶ οἱ κανόνες καὶ ἀναθεματισμοὶ εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτό; Καθαρά καὶ βέβηλα ἕνα εἶναι, καὶ δέν ὑπάρχει διαχωρισμός; Ὅχι βεβαίως. Ὁ Θεὸς ἀκούει τοὺς ὀρθοδόξους καὶ τιμωρεῖ τοὺς κακοδόξους. Ἔτσι λοιπὸν γίνεται καὶ εἰς τὰς ἀλληλοκαθαιρέσεις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ἐπικυροῖ τὰ τῶν ὀρθοδόξων, καὶ ἀπορρίπτει τὰ τῶν κακοδόξων.

Παρακλητικῶς σοὶ λέγω ἐάν θέλῃς νὰ μοῦ ἀποστείλλῃς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ΑΕΡΑΚΗ καὶ νὰ μὴν ἐκθέτῃς δημοσίως εἰς τὸ μέλλον τὰ τοῦ οἴκου μας ἐπειδὴ οὐδεὶς ἀναμάρτητος, οὔτε σύ οὔτε ἐγώ, ἀλλὰ λέγε ταῦτα εἰς τὴν προϊσταμένην ἀρχὴν, καὶ ἐάν αὐτὴ ἀμελήσῃ, ὑπάρχει ὁ παντέφορος Θεὸς ὁ ζητῶν τὸν λόγον τῶν πράξεών μας.

Μετά τῆς προσηκούσης τιμῆς
Ἀριστομένης Καλογερόπουλος

Τὰ Πασχάλια Κανόνια, εἶναι παραχαραγμένα ὑπὸ τῶν Νεοσημερολογιτῶν, σοῦ ἀποστέλλω τὰ γνήσια, καὶ παράθεσέ τα καὶ θά ἴδῃς τὴν διαφοράν. Ἀπὸ Ἀδάμ ἕως Χριστοῦ 5.500 καὶ ὄχι 5.508.

«ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΙΩΝΙΟΝ...»

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΡΩΗΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΥΡΟΣ ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ (1912-1994)

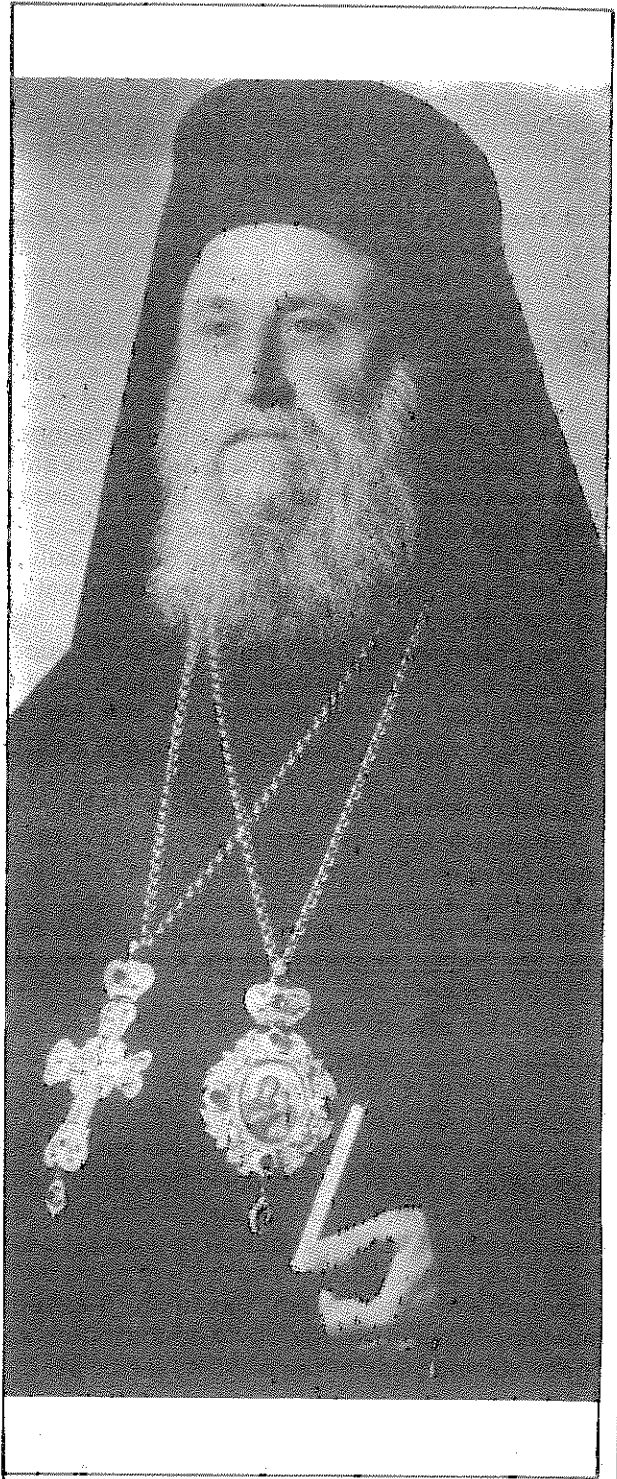
Εκπληρώνοντας τό κοινό χρέος πρὸς τὸν Ὁρθότην τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, μετέστη ὁλως ἀδοκῆτως τὴν Πέμπτην 4ην Ν/βρίου 1994, (π. ἡμερ.), ὁ ἀπὸ Γαρδικίου Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. πρῶην Ἀθηνῶν Κυρὸς Αὐξέντιος.

Ὁ ἐκδημήσας πρωθιεράρχης Κυρὸς Αὐξέντιος, (κατὰ κόσμον Κων/νος Πάστρας), ἐγεννήθη εἰς τοὺς ἁγ. Θεοδώρους Μαγνησίας, τὸ ἔτος 1912. Τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς του, διήκουσε ἐν τῇ ἰδιαίτερα πατρίδι του καὶ ἀκολούθως εἰσηλθεν εἰς τὸ Βασιλικὸ Ναυτικὸ ὡς δόκιμος ἀξιωματικός. Ποθὼν ὅμως τὸν βίον τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς στρατεύσεως του ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Βασιλέως, παρητήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ καὶ ἐλεύθερος πλέον εἰσηλθεν ὡς δόκιμος Μοναχός, εἰς τὴν ἐν Κρονίτζη Κουβαρᾷ ἀνδρῶν Ἱ. Μονὴν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Δοκιμασθεὶς ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον, ἐκάρη Μοναχός καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Γέροντός του, ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Βρεσθῆνης Κυροῦ Μαθαίου, τὴν 7ην Αὐγούστου 1938 Διάκονος, ἐνῶ τὴν 20ην Αὐγούστου τοῦ ἐπομένου ἔτους Πρεσβύτερος. Ὡς ἱερεὺς ὑπηρέτησεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Μαρίνης Κορυδαλλοῦ καὶ ἀλλαχοῦ πρὸς ἐξυπηρέτησιν πάντοτε τῶν ἀγωνιζομένων Γ.Ο.Χ.

Ἀποσπαθεὶς εἰς Η.Π.Α. ὑπηρετήσεν ἐπὶ διετίαν εἰς τὴν ἐν Νητρώϊτ Ἑλληνορθόδοξον Κοινότητα τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος καὶ ἐπανελθὼν ἐν Ἑλλάδι ἐφημέρευσεν ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς Ἀγ. Ἀνδρέου Περιστερίου καὶ Ἀγ. Φιλοθέης Πετραλῶνων, ἄχρι τῆς εἰς Ἐπίσκοπον ἐκλογῆς του.

Φθίνοντας τοῦ μηνὸς Μαΐου 1962, ἐξελέγη Ἐπίσκοπος ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Γαρδικίου καὶ ἐχειροτονήθη, εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Νικολάου Παιανίας.

Ἀποθανόντος τοῦ ἐπιφανοῦς, ἀπὸ Ταλαντίου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Κυροῦ Ἀκακίου, διεδέχθη αὐτόν, ἐν τῇ πηδαλιουχίᾳ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος τὴν 7ην Δεκεμβρίου 1963. Κατὰ τὴν μακράν πρωθιεραρχίαν του, ἐπεσκέφθη πολλάκις, τὰς ἐν Ἑλλάδι Κοινότητας τῶν Γ.Ο.Χ., ἐνθα προέβαινε εἰς ἐγκαίνια Ναῶν, καὶ χειροτονίας Κληρικῶν. Δίς ἐπεσκέφθη τὰς Ἑλληνορθόδοξους Κοινότητας εἰς Η.Π.Α. καὶ ἀπαξ τοῦ Καναδᾶ. Ἐπὶ 23ετίαν, προήδρευσε τοῦ Σωματείου «ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ» ἐνῶ προνοία του, ἀνηγέρθη τό ἐν Τσακῷ Ἀγ. Παρασκευῆς Φιλανθρωπικὸ Μέγαρον.

Προέβη εις τὰς χειροτονίας τῶν πλείστων ἱεραρχῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ διαδεχθεὶς αὐτόν, ἀπὸ Θεσσαλονίκης Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος Β. Ἰδρυσε τὰς Ἱ. Μονὰς Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου Πετρούπολεως καὶ Ἀναλήψεως Χριστοῦ Καπανδριτίου, ἐνῶ μερίμνη του ἐπετεύχθη ἡ ἐλευθέρα ἀνοικοδόμησις τῶν Ἱ. Ναῶν καὶ Μονῶν καθὼς καὶ ἡ καταχώρησις ἐν τοῖς ληξιαρχείοις, τῶν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων Κληρικῶν τελουμένων Μυστηρίων.

Τὴν 22αν Ὀκτωβρίου 1985, ἀπηλλάγη τῶν πρω-

θιερχικῶν του καθηκόντων καὶ ἐκτοτε παρέμεινε εἰς τὴν ἐν Πετρούπολει Ἱερὰν αὐτοῦ Μονήν, ἐνθα παρέδωκε τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ.

Ἡ «Φ.Ο.» ἐκδιδόμενη ἐπὶ σειρά ἐτῶν, τῇ ἐπιπτεῖα τοῦ ἐκλειπόντος Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου πρώην Ἀθηνῶν Κυροῦ Αὐξεντίου, προέβη καθηκόντως εἰς τὸ παρὸν εὐλαβὲς μνημόσυον καὶ εὐχεται αὐτῷ ἀπρόσκοπτον τὴν εἰς Οὐρανούς ἀνοδὸν καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος, καλὴν ἀπολογία.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ - ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ - ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ - ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ - ΑΓΡΥΠΝΙΕΣ - ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΕΣ ΕΚΠΟΜΠΕΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΧΟΡΩΔΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1994

Μεγάλη ἦταν ἡ δραστηριότητα τῆς Ο.Ε.ΒΥ.Χ. κατὰ τὸ 1994, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὴν μεγαλειώδη τελετὴ τῶν Θεοφανείων εἰς τὸν Πειραιᾶ τὴν 6η Ἰανουαρίου 1994.

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΧΟΡΩΔΙΑ ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ Πρωτοψάλτου καὶ Ἰδρυτοῦ τῆς κ. ΜΙΧΑΗΛ ΜΑΚΡΗ, καθηγητοῦ εἰς τὸ Ἐθνικὸ Ὡδεῖο Ἀθηνῶν καὶ τὴν Μὲση Ἐκπαίδευσιν, ἐψαλλε κάθε Κυριακὴ εἰς τὸν Ἱ. Ναὸ Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀνθουπόλεως καθὼς καὶ εἰς ἄλλους Ναοὺς κατόπιν προσκλήσεως αὐτῶν.

— 13 Φεβρουαρίου 1994 ἐψαλλε εἰς τὴν ἐκδήλωσιν πρὸς τιμὴν τῆς Χριστιανῆς μητέρας πού διοργάνωσε ὁ σύλλογος Χρυσόστομος Σταμούλης εἰς τὴν αἴθουσα Σ.Φ.Ε. τῶν Θηβῶν.

— 20 Μαρτίου 1994, ἡ Ο.Ε.ΒΥ.Χ. ἐψαλλε εἰς τὴν μεγαλοπρεπὴ ἐκδήλωσιν τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τὴν ἑορτὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς.

— Ἐψαλλε ἐπίσης εἰς ὅλες τὰς ἀκολουθίας τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀνθουπόλεως.

— Ἡ Ε.Ρ.Α. 1 καθὼς καὶ ἡ Ε.Ρ.Α. 3 τὴν 3ην Ἰουλίου 1994 μετέδωσαν ὕμνους ἀπὸ τὴν Ο.Ε.ΒΥ.Χ. τῶν Ἀγιορειτῶν πατέρων.

— Ἡ Ο.Ε.ΒΥ.Χ. στίς 9 καὶ 10 Ἰουλίου ἠχογράφησε σε κασέτα μαζί μὲ τὸν Χορὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγ. Σκέπης Πανίου Ὅρους Ἀττικῆς, τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ὁρθοῦ τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, ἡ ὁποία θὰ κυκλοφορήσῃ καὶ σὲ ψηφιακὸ δίσκο C.D. ἐντὸς τῶν ἡμερῶν.

— Τὸν Δεκαπενταύγουστο ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Πειραικῆς Ἐκκλησίας 91,2 F.M. μετέδιδε συχνὰ ὕμνους ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἀγ. Σκέπης.

— Ἡ Ο.Ε.ΒΥ.Χ. ἐψαλλε τὸν πανηγυρικὸ ἔσπερινό καθὼς καὶ τὴ Θείαν Λειτουργίαν τῆς Παναγίας μας στίς 14-15 Αὐγούστου 1994, εἰς τὸν Ἱ. Ν. Κοιμ. Θεοτόκου Ἀνθουπόλεως.

— Τὴν 1η Ὀκτωβρίου 1994 ἐψαλλε τὴν μεγάλη Ἀγρυπνίαν εἰς τὴν Πανήγυριν τῆς Ἱ.Μ. Ἀγ. Σκέπης Κερατέας.

— Στίς 30 Ὀκτωβρίου ἡ Ο.Ε.ΒΥ.Χ. ἐψαλλε εἰς τὴν ἐκδήλωσιν διὰ τὰ 70 χρόνια ἀγώνων τοῦ Πατρίου Ἑορτολογίου εἰς τὸν Ἱ.Ν. Κοιμ. Θεοτόκου εἰς τὸν Τσακὸν Ἀγ. Παρασκευῆ, πού διοργάνωσε ὁ ἀρχ. π. Εὐθύμιος Μπαρδάκας.

— Στίς 30 Ὀκτωβρίου ἡ Ε.Ρ.Α. 3 μετέδωσε ὕμνους τῆς Ο.Ε.ΒΥ.Χ.

— Στίς 20 Δεκεμβρίου 1994, ἡ Ο.Ε.ΒΥ.Χ. ἔδωσε συναυλίαν στὸ Ἐθνικὸ Ὡδεῖο Π. Φαλήρου ἐνώπιον καθηγητῶν τῆς Μουσικῆς, συνθετῶν καὶ πολὺ κόσμου.

— Στίς 22 Δεκεμβρίου 1994 ἡ Ο.Ε.ΒΥ.Χ. ἔδωσε συναυλίαν εἰς τὸ 2ο Γυμνάσιο Ἀχαρνῶν. Μία ἐξαιρετικὴ παρουσία τῆς Χορωδίας, ἡ ὁποία πέρασε Χριστουγεννιάτικα Ὁρθόδοξα μηνύματα σὲ 700 μαθητὲς καὶ μαθήτριες.

— 25 Δεκεμβρίου 1994 ἐψαλλε με μεγάλην κατανύξιν καὶ ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν τὴν μεγάλην Λειτουργίαν τῶν Χριστουγέννων εἰς τὸν Ἱ.Ν. Κοιμ. Θεοτόκου Ἀνθουπόλεως.

Τὰ μέλη τῆς Ο.Ε.ΒΥ.Χ. πού ἐργάσθησαν μὲ ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν κατὰ τὸ 1994 διὰ τὴν διάσωσιν καὶ διάδοσιν τῆς μουσικῆς εἶναι: Βαζακίδης Παῦλος, Βαμβάκας Ἐμμανουήλ, Βεργίνης Εὐάγγελος, Βλυσίδης Πέτρος, Βλυσίδης Στυλιανός, Δέδες Πανταζής, Δημητρίου Κων/νος, Δημητρίου Χρήστος, Ζουγανέλης Ἰωάννης, Ἡλιόπουλος Γεώργιος, Ἰωαννίδης Ἀθανάσιος, Καλφακάκος Μιχαήλ, Καραγιάννης Ἰωάννης, Καραγιάννης Πέτρος, Κεφάλας Χριστόφορος, Λουκάς Κων/νος, Μακρῆς Μιχαήλ (διευθυντής), Παναγιωτόπουλος Θωμᾶς, Πάντελιδάκης Δημήτριος, Παπαδόπουλος Κυριάκος, Σούκουλης Γεώργιος, Τσιγκόπουλος Εὐάγγελος, Τσιμπίδης Ἀντώνιος, Φωτιάδης Λάζαρος, Φωτιάδης Παντελής, Χαμπεσῆς Παναγιώτης, Χριστόπουλος Δημήτριος, Χτενᾶς Δημήτριος.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΧΟΡΩΔΙΑ κατά τήν τελετήν τῶν Θεοφανείων 6 Ιανουαρίου 1994 ὑπό τήν Διεύθυνση τοῦ Πρωτοψάλτου - Καθηγητοῦ κ. ΜΙΧΑΗΛ ΜΑΚΡΗ.

Η Ο.Ε.Β.Υ.Χ. εἰς τό Δημοτικό Θέατρο Πειραιῶς, 20 Μαρτίου 1994 Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας. Διευθύνει ὁ Πρωτοψάλτης Καθηγητής κ. Μ. ΜΑΚΡΗΣ.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΧΟΡΩΔΙΑ εἰς τήν αἴθουσα Σ.Φ.Ε. τῶν Θηβῶν 13 Φεβρουαρίου 1994 ὑπό τήν Διευ/σην τοῦ Πρωτοψάλτου - Καθηγητοῦ κ. ΜΙΧΑΗΛ ΜΑΚΡΗ.

Η Ο.Ε.ΒΥ.Χ. εις το Δημοτικό Θέατρο Μελισσίων 12 Ιουνίου 1993 με Διευθυντή τόν κ. ΜΙΧΑΗΛ ΜΑΚΡΗ.

Η Ο.Ε.ΒΥ.Χ. εις τήν αίθουσα συναυλιών του Εθνικού Ωδείου Παλαιού Φαλήρου, 20 Δεκεμβρίου 1994 υπό τήν Διεύθυνση του κ. Μ. ΜΑΚΡΗ.

Η Ο.Ε.ΒΥ.Χ. εις τήν αίθουσα τελετών του 2ου Γυμνασίου Αχαρνών 22 Δεκεμβρίου 1994 υπό τήν ΔιεύθυνσηΝ του Καθηγητού κ. ΜΙΧΑΗΛ ΜΑΚΡΗ Έδωσε ένα χριστουγεννιάτικο μήνυμα σέ 700 μαθητές και μαθήτριες.

ΑΣΤΡΟ ΛΑΜΠΡΟ

«Τό 'Αστέρι αυτό, πού ὁδήγησε τοὺς μάγους νά σέ βροῦνε,
κάθε πιστός μέ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια τό θωρεῖ.

Τό 'Αστέρι αυτό στή Φάτνη σου κι ἐμένα μ' ὁδηγεῖ,

Τό 'Αστέρι αυτό, πού ὁδήγησε τοὺς μάγους νά σέ βροῦνε».

ΣΩΤ. ΣΚΙΠΗΣ

Τίς μέρες αὐτές τίς ἅγιες, πού οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν τῆς χριστιανοσύνης, ἤχοῦν χαρμόсуна καί διαλαλοῦν στά τετραπέρατα τήν ἀγιότητά τους, γοργόφτερη ἢ φαντασία μας, μᾶς μεταφέρει καί μᾶς ξεναγεῖ στήν πατρίδα τοῦ Δαυΐδ.

Μᾶς σεργιανίζει στά στενά δρομάκια τῆ παγερῆ ἐκείνη νύχτα. Νοερά γινόμαστε θεατές στοῦ μεγάλου, στοῦ μοναδικό, στοῦ ἀφθαστο θαῦμα. Νύχτα χειμῶνα. Παντοῦ σκοτάδι. Πηχτό χεροπιαστό σκοτάδι. Κανένα φῶς, καμιά ἀχτίδα φωτεινῆ ἀπ' τῶν ἀστεριῶν τῆ λάμψη. Ὅλα κοιμούνται. Ἡ Βηθλεέμ κοιμάται βαθιά στήν ἀγρία σιωπῇ τῆς νύχτας. Ξάφνου διακόπτεται ἡ σιωπῇ ἀπό μελωδίες θεϊκές, ὑπερκόσμιες. Τά οὐράνια ἀνοίγουν διάπλατα καί σέ ἀερρινή σκάλα ἀνεβοκατεβαίνουν ἄγγελοι πού ψάλλουν «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεό καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη...» κι ἓνα μαγικό, ὁλόλαμπρο ἀστέρι μᾶς ὁδηγεῖ στή παγωμένη σπηλιά ἐκεῖ στήν ἄκρη τῆς ἁγίας πόλης, τῆς Βηθλεέμ.

Ὁ νεογέννητος Χριστός, ὁ λυτρωτής τῆς γῆς, χαμογελά μπροστά μας. Ἀνάμεσα στά χνῶτα τῶν ἀλόγων καί στῶν βοσκῶν τήν καλωσύνη. Γονατίζουμε μπροστά στή φάτνη καί προσκυνοῦμε τό μικρό Χριστό. Δεχόμαστε τῇ θεϊκῇ του λάμψη.

Οὐράνιες, ὑπερκόσμιες μελωδίες θερμαίνουν τήν κουρασμένη ψυχὴ μας. Τό Θεϊκό φῶς ἀπλώνεται σ' ὁλάκερη τήν ὑπαρξή μας.

Ἔτσι φωτισμένοι, μαγεμένοι ἀπ' τῇ Θεϊκῇ παρουσία, ἀνοίγουμε τὰ μάτια μας κι ἀντικρῶζουμε τῇ σημερινῇ, ζωντανῇ πραγματικότητά καί ψιθυρίζουμε.

«Χριστέ μου, μόνο ἐσύ μπορεῖς νά διώξεις αὐτές τίς μέρες τῇ παγωνιά ἀπ' τίς ἀνθρώπινες καρδιές. Μόνο το ἀγγελικό τραγοῦδι μπορεῖ νά γλυκάνει τήν πονεμένη ἀνθρώπινη ψυχή».

Τό λαμπρό 'Αστέρι τῆς Βηθλεέμ ἄς φωτίσει τίς καρδιές μας κι ἄς ψάξουμε νά βροῦμε τό μικρό Χριστό πού γεννήθηκε ὅπως τότε φτωχικά καί ταπεινά. Εἶναι πολύ κοντά μας.

Μέσα στή φτώχεια, στήν ὀρφάνια στή δυστυχία. Κι ὅταν τόν βροῦμε ἄς τοῦ προσφέρουμε ἀπ' τήν ἀγάπη μας τό περίσευμα, ἄς βοηθήσουμε, ἄς παρηγορήσουμε, ἄς στερέψουμε δάκρυα, γιά νά νιώσουμε τῇ χαρά τῆς γέννησής του καὶ γαληνεμένοι νά γιορτάσουμε τό μεγάλο γεγονός τῆς χριστιανοσύνης.

Χριστόδουλος Χριστοδουλάκης
Διδάσκαλος - Ἐπίτιμος Διευθυντής
Ι.Μ.Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς - Σαλαμίνας

Ἡ μέ πάλλουςαν ὀρθόδοξον καρδίαν γνωστή μας
Κα Σωσάννα, μᾶς ἔφερε Δημοσιογραφικὴν ὕλην
τὴν ὁποῖαν καὶ δημοσιεύομεν.

Εἰς τό θέατρον (καί τήν σημερινήν τηλεόρασιν καί ραδιόφωνον) εἶναι ὅλα ἀντίθετα πρὸς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Γέλως, αἰσχροτήτης, πανήγυρις διαβολικῇ, φθορά, ἀσκοπος κατανάλωσις χρόνου καί περιττὴ ἀνάλωσις ἡμερῶν, δημιουργία ἀπρεπιτοῦς ἐπιθυμίας, ἐκμάθησις μοιχείας, ἀσκήσις πορνείας, διδασκαλεῖον ἀσωτείας, παρακίνησις αἰσχροτήτος, ὑπόθεσις (αἰτία - βάσις) γέλωτος, ἀπρεπειίας παραδείγματα.

Μηστεία

Οἱ ἄνθρωποι - εἶπε ἓνας μεγάλος ἱατρός - σκάβουν τόν τάφο τους μέ τὰ μαχαίρια καί τὰ πηροῦνια

τους, ὑπονοώντας τήν πολυφαγία. Ἐνῶ μέ σκέτο ψωμί καί νερό ἐζησαν: Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος 105 χρόνια. Ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος 115 χρόνια. Ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Στυλῖτης 112 χρόνια. Ὁ ἅγιος Ἀρσένιος 120 χρόνια καί ὁ Ἰάκωβος ὁ ἐρημίτης 104 χρόνια. Τόν θάνατο τόν μπάζουμε ἀπὸ τό στόμα» λέγει ἓνας μεγάλος ἱατρός.

Τά συγχαρητήρια τοῦ διαβόλου

Μιά μέρα πού ὁ διάσημος γάλλος ἱεροκῆρυξ Ἰωάννης Βαπτιστής Μασσιγιόν εἶχε κάνει ἓνα θαυμάσιο κήρυγμα (ὅπως πάντα, ἄλλωστε), ἓνας ἄλλος

κληρικός τόν πλησίασε κι άρχισε νά τόν συγχαίρη μέ έπαινετικά λόγια.

— Είναι περιττά, πάτερ, τόν διέκοψε ό Μασσιγιόν τά λόγια σας. Ήδη, πρίν από σάς ό διάβολος μου είπε τά ίδια πράγματα μέ πιό κολακευτικό τόνο.

Ή Μεγάλη γιορτή τών Χριστουγέννων μάς δίνει τήν εύκαιρία νά επικοινωνήσουμε και νά εύχη-
θούμε τά φετινά Χριστούγεννα νά τά ζήσουμε μέ περισσότερη έσωτερικότητα, σάν μιά εύκαιρία πνευματικής αναγέννησης, σάν ένα φώς πού θά φωτίση τή ζωή μας, σάν μιά δύναμη πού θά μάς εν-
δυναμώσει γιά τήν εκτέλεσι του καθήκοντος τής αγάπης.

Είθε νά γευθούμε χαρά, ειρήνη, εύλογία και μιά καινούργια γέννησι στις καρδιές μας.

Μέσα στην σύγχυσι και τό άγχος τής εποχής μας, άς βρούμε τόν τρόπο νά απομακρυνθούμε λίγο από τό θόρυβο τής σύγχρονης συγχύσεως, νά απο-
συρθούμε μέσα στό σπήλαιο και νά γονατίσουμε μπροστά στη «Φάτνη» παίρνοντας από κεί δύναμη και πορεία γιά ένα νέο ξεκίνημα μέ τόν καινούργιο χρόνο πού ανοίγεται μπροστά μας. Ήπί τή εύκαιρία τής ένδόξου Γεννήσεως του Κυρίου και Σωτήρος ημών, τό Έκκλησιαστικόν Συμβούλιον εύχεται ύμιν

έκ βάθους καρδιάς, όπως ό έν σπηλαίω γεννηθείς και έν φάτνη ανακληθείς, διά τήν ημών σωτηρίαν Χριστός ό αληθινός Θεός ημών, χαρίζει σέ σάς και τίς οικογένειές σας πλούσια τά δώρα τής αγάπης του και χαρούμενο και εύτυχισμένο τόν καινούργιο χρόνο 1995.

Δόξα έν Ύψίστοις!

Χρυσή βραδιά, γεμάτη θάμνη
σκιρτούν στό φώς βουνά και κάμποι.
Μάγοι περνάνε βιαστικοί,
στήν άγια γή τή βιβλική.

Άστρο λαμπρό τούς οδηγεί
μέ μιά γλυκιά μαρμαρυγή.
Μέσα ή καρδιά χτυπά νά σπάση
άπ' τή λαχτάρα κι' άπ' τή βιάση!

Δέξου, Χριστέ, τήν προσευχή μας,
κι άς γίνη Φάτνη σου ή ψυχή μας.
Κάνε ν' άνθίσουν άσπροι κρίνοι,
όπου περίσσεψαν οι θρίνοι.

ΠΟΡΕΙΑ. ΝΟΕ. - ΔΕΚ. 94. Τρία επίμαχα σημεία, διαλεγμένα από αυτό τό χριστιανικό περιοδικό μέ άρχικά γράμματα τών συγγραφέων τά όποία είναι πλήρη από πνευματικό-
τητα και χριστιανικήν κατανόησιν.

«ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ»

Φθάσαμε και φέτος στά Χριστούγεννα. Τό μήνυμα τής ειρήνης ξανάρχεται και ξαναφεύγει άπραγο. Οι εύχές γιά ειρήνη επαναλαμβάνονται μηχανικά, ένώ τήν ίδια στιγμή ήχουν τά πολυβόλα του πολέμου άπ' άκρη σ' άκρη τής γής...

Ό ειρηνικός άνθρωπος γνωρίζει και μπορεί νά προσεύ-
χεται γιά όλο τόν κόσμο· ακόμα και γιά τούς έχθρούς του. Έτσι γίνεται εικόνα Θεού και φέρεται, όπως άκριβώς και ό φιλεύσπλαχνος Πατέρας, πού αγαπά όλους τό ίδιο και νοιάζεται γιά όλους εξ ίσου.

Δέν θυμώνει και δέν ταραίζει τή γαλήνη τής ψυχής του μέ μικρότητες, πού δηλητηριάζουν τήν αγάπη πρós τούς συνανθρώπους του και διώχνουν τήν ειρήνη από τίς σχέ-
σεις τους.

Ή αγάπη και ή φροντίδα του είναι τόσο μεγάλη, όπως τής μάνας πρós τό παιδί της, χωρίς ίχνος εγωισμού και πλεονεξίας. Ακόμα κι άν χρειαστεί νά φερθεί αύστηρά έχει τή βαθειά πεποίθηση ότι θά βοηθήσει τόν άλλον μέ αγάπη και ταπείνωση.

Δέν αναπαύεται ποτέ, όσο κι άν φαίνεται ήσυχος.

Τό μυστικό τής επιτυχίας του: Αγάπη και ειρήνη.

Ή αγάπη του Θεού, πού έμφυτεύει μέσα μας τό Άγιο Πνεύμα είναι παντοδύναμη. Άν γνώριζαν οι άρχοντες τής γής τήν αγάπη του Θεού, πού στέλνει έδώ στη γή τόν Υιόν Του τόν Μονογενή, δέν θά έκαναν ποτέ πόλεμο. Ό πόλε-

μος προέρχεται από τήν ύπεροψία και τή φιλαρχία μερι-
κών υπερέφανων «τρανών» τής οικουμένης.

Πλαστήκαμε από αγάπη, γιά νά ζούμε μέσα στην αγάπη και μέ αγάπη ειρήνης μεταξύ μας. Άς μήν αφήνουμε τά μικρά άνόητα πάθη νά μάς κλείνουν τά μάτια, έτσι πού νά μή δούμε τό λαμπρό άστέρι τής Βηθλεέμ. Άς μήν επιτρέ-
ψουμε σέ κανέναν Ήρώδη νά έμποδίσει τό αίσιον τέλος τής πορείας μας πρós τήν Φάτνη και τήν προσφορά τών ταπεινών μας δώρων στό Νεογέννητο Χριστό. Άς προσ-
κυνήσουμε κι έμεις σάν τούς Ποιμένες· έτσι άπλά και ταπεινά τό Μέγα Μυστήριο τής Θείας Σαρκώσεως.

Και τότε μαζί μέ τούς Άγγέλους θά ψάλλουμε μ' όλη μας τήν καρδιά: «Και επί γής ειρήνη».

ΓΕΝΝΗΣΗ - ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ - ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ό δρόμος γιά τή Βηθλεέμ, ή πορεία του καθενός γιά τό σπήλαιο πού γεννήθηκε τό Θείο βρέφος, περνά από τό μονοπάτι του σταυρού. Ή γέννηση του Ήσου μάς δίνει τήν πρώτη σωτήρια προοπτική, ή σταύρωση του «παλαι-
ού» ανθρώπου αλλά και ό σταυρός πού ό Θεός επιτρέπει νά ύποστούμε, οδηγεί στην αναγέννηση και τήν προσω-
πική Ανάσταση. Όταν ή άρση του σταυρού γίνεται μέ πίστη και ύπομονή γεννιέται μέσα μας ό Θεάνθρωπος.

Πρίν από ένα μήνα περίπου, είχαμε τήν εύλογημένη εύκαιρία νά συναντήσουμε στό κτίριο τής ΧΟΝ, έναν από τούς πνευματικούς ήγέτες, ενός από τούς ιδιαίτερα σταυρωμένους λαούς τής σημερινής ανθρωπότητας. Ό έπίσκοπος Ζαχουμίου και Έρζεγοβίνης κ. Άθανάσιος Γιέβτις ήταν εκεί και μάς μετέφερε τήν εικόνα τής

παρουσίας του Σερβικού λαού μέσα από τις εμπόλεμες καταστάσεις που ζει, την αγωνία του ποιμένα, την ελπίδα του πιστού ανθρώπου, παράλληλα όμως μάς έδωσε, έντονα την εικόνα του σταυρού που ζούν οι Σέρβοι. Μας μίλησε για τα «όρφανά» του, για το θάνατο που παραμονεύει παντού, για την πείνα των μικρών παιδιών. Ευχαρίστησε απ' τα βάθη της καρδιάς του, όλους εκείνους που στέλνουν την πολύτιμη ανθρωπιστική βοήθεια σ' αυτό το λαό. Τόνισε μάλιστα τον ιδιαίτερο ρόλο των Έλλήνων στη διαμόρφωση της Εκκλησιαστικής ιστορίας, αλλά και δόκλησης της ιστορικής πραγματικότητας.

Οι Σέρβοι παρά τα προβλήματα και τις καταστάσεις που ζούν προσμένουν να ξαναζήσουν τη σάρκωση του Θεού Λόγου, αναμένουν και επιζητούν παράλληλα την ανάσταση του λαού μας. Όπως είπε άλλωστε ο επίσκοπος κ. Άθανάσιος, ο Θεός για να επιτρέψει αυτό το σταυρό φαίνεται ότι ετοιμάζει γι' αυτούς λαμπρή Ανάσταση, αφού πάντα μετά το σταυρό και τη συνειδητή άρση του ακολουθεί το αναστάσιμο γεγονός.

Ο δρόμος για τη Βηθλεέμ είναι πολύ μακρύς σέ απόσταση, όταν ψάχνουμε με πυξίδα που δεν δείχνει το σωστό σημείο. Όταν η πυξίδα είναι ο αθθεντικός Χριστός τότε το σπήλαιο δεν είναι μακριά, γιατί γίνεται ο ίδιος ο έαυτός μας, ή καρδιά μας.

Όταν σηκώνουμε με πίστη και υπομονή το σταυρό που ο Θεός επιτρέπει, αλλά και όταν παλεύουμε να καταργήσουμε μέσα μας τον «παλιό άνθρωπο», ο Θεάνθρωπος Ίησους γεννιέται μέσα μας και αναγεννά την ύπαρξή μας.

Έτσι συνδέεται στην ψυχή του αγωνιστή χριστιανού, ή γέννηση, ο σταυρός, ή αναγέννηση και ή Ανάσταση. Στην πνευματική ζωή δεν υπάρχουν σύνορα και στεγανά, αφού ή ψυχή κινείται ενιαία και αδιάσπαστα. Άλλωστε ή ζωή του ανθρώπου που ανήκει στο σώμα της Εκκλησίας αρμόζει να είναι πορεία πνευματικής αναγέννησης και συνανάστασης με τον Ίησού.

Ν. Π.

«ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ»

Η έορτή των Χριστουγέννων έρχεται και πάλι να μάς υπενθυμίσει το γεγονός της ενανθρωπίσεως του Κυρίου. Κάποτε στην γή μας ο πλανήτης αυτός φιλοξένησε ένα ούράνιο επισκέπτη. Τόν Κύριον της δόξης τόν κατά σάρκα γεννηθέντα Κύριον ήμών Ίησού Χριστόν. Έάν ανοιζώμε τά κείμενα των Ευαγγελίων, μάς πληροφορούν με πολλή σαφήνεια το γεγονός αυτό. Ο όρίζων της ανθρωπότητας ήταν σκοτεινός. Η Ρωμαϊκή βαρβαρότης έσκίαζε σέ όλους τούς λαούς, ένας πόθος και μία επιθυμία κατείχε τις καρδιές των ανθρώπων: ο έρχομός του Μεσσία, ή προσδοκία των έθνών όπως τόν αποκαλούσαν τόν έρχομό του Χριστού οι Προφήται. Και ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, και ή Παρθένος έφερε στον κόσμο τόν Υιόν του Θεού, και όπως μάς πληροφορούν τά κείμενα των Γραφών, πλήθος αγγέλων έψαλλον τή νύκτα εκείνη: «Δόξα έν ύψιστοις Θεώ και επί γής ειρήνη, έν ανθρώποις εύδοκία» (Λουκ. β' 14). Τό μήνυμα των αγγέλων ήταν χαρμόσυνο. Έρχεται ο Μέγας Ειρηνοποιός.

Πέρασαν από τότε δύο χιλιάδες έτη, και ή ειρήνη αποτελεί σήμερα τόν βαθύτερο πόθο της ανθρωπότητας. Η ειρήνη δεν υπάρχει πάνω στο πρόσωπο της γής, έστιες

πολέμων υπάρχουν σέ όλα τά σημεία της γής. Πολλοί λαοί θά κάνουν και φέτος Χριστούγεννα κάτω από την άπειλή των όπλων, χιλιάδες όρφανά και έρείπια άπλώνονται παντού. Ο φόβος ενός νέου πολέμου άπλώνεται συνεχώς. Ειρήνη δεν υπάρχει στις καρδιές των ανθρώπων. Όλοι ζούν με φόβο και άνησυχία, αισθάνονται άνασφάλεια για την ζωή τους, για την υγεία τους, για τά παιδιά τους. Ειρήνη δεν υπάρχει στην οικογένεια, τά διαζύγια αύξάνουν καθημερινώς, ή διαβίωση κατήντησε προβληματική, ή οικογένεια έχασε τόν σκοπό της, τόν προορισμό της.

Η επανάσταση στο σχολείο και στην εκπαίδευση παίρνει και δίνει καθημερινώς. Δεν υπάρχει ειρήνη στις καρδιές των παιδιών. Η αντιπαράθεση μαθητών και καθηγητών αύξάνει. Δεν υπάρχει ειρήνη στην κοινωνία, ή πάλη των τάξεων συνεχίζεται, ο διχασμός αύξάνει καθημερινώς και ή κοινωνία κατήντησε στρατόπεδο συγκρούσεων και μαχών. Η άσυνεννοησία είναι τό γνώρισμα των σημερινών ανθρώπων.

Όλα αυτά συνθέτουν τό σκηνικό του δράματος που παίζεται στη ζωή των ανθρώπων. Ο όρίζων είναι σκοτεινός, σύννεφα πολέμου άνεβαίνουν από παντού. Η πατρίδα μας διέρχεται δύσκολες στιγμές, έχθροί και φίλοι έπιβουλεύονται την ασφάλειά της, και όλοι άναρωτιούνται γιατί όλα αυτά.

Την απάντηση μάς δίνει ο λόγος του Θεού. Οι άνθρωποι άπέρριψαν την ειρήνη του Χριστού, θέλησαν να δημιουργήσουν ένα νέο κόσμο, μία νέα τάξη πραγμάτων όπως την όνόμασαν, αλλά χωρίς Θεό, χωρίς Χριστό.

Και φέτος οι Χριστιανικοί λαοί θά έορτάσουν Χριστούγεννα, αλλά μαύρα, με λαούς που θά πεθαίνουν από την πείνα και την φτώχεια, λαούς γεμάτοι έρείπια που έφερε ή νέα τάξη πραγμάτων που τούς ύποσχέθηκαν. Θά άκουσθούν εύχές και διαγγέλματα από τούς ισχυρούς της γής, ύποσχόμενοι και εύχόμενοι Ειρήνη στον κόσμο, μία Ειρήνη, που στο ένα χέρι θά κρατούν τό περιστέρι της Ειρήνης και στο άλλο τό ξίφος του πολέμου.

Άλλά τό γεγονός της γεννήσεως του Σωτήρος που έορτάζουμε και φέτος, έρχεται να μάς υπενθυμίσει, ότι ή ειρήνη του Χριστού υπάρχει και σήμερα, άρκει να θελήσουμε, άρκει να την επιδιώξουμε. Η ειρήνη του Χριστού είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος, είναι ο ίδιος ο Χριστός. Ο Άπ. Παύλος λέγει: «Ο Χριστός έστί ή Ειρήνη ήμών». Δεν μπορείς να πετύχης την ειρήνη χωρίς Χριστό.

Θέλεις ειρήνη έσωτερική, θέλεις άνάπαυση, έλα κοντά στο Χριστό, συνδέσου με Αυτόν, με την Εκκλησία Του, με τά Μυστήριά της, και τότε θά δοκιμάσης την ειρήνη την άληθινή. Θέλεις ειρήνη στην οικογένειά σου, σύνδεσε την με τόν Χριστό, με την Εκκλησία, και τότε ή ειρήνη του Χριστού θά άσφαλίση την οικογένειά του. Θέλουμε την ειρήνη στον κόσμο, στην ανθρωπότητα, είναι ανάγκη να συνδεθώμε και πάλι με τόν Μέγα Ειρηνοποιό, τόν Χριστό, διότι χωρίς Αυτόν ή ειρήνη που μάς προσφέρουν οι άνθρωποι είναι ψεύτικη, είναι άπατηλή. Οι καμπάνες των Χριστουγέννων θά κτυπήσουν και πάλι χαρμόσυνα, αναγγέλλοντας τό μήνυμα της ειρήνης που έφερε ο Χριστός. Έκείνο που χρειάζεται είναι να συλλάβουμε τό μήνυμα Του και να τό κάνουμε ζωή και βίωμα στην ζωή μας.

Π.Π.